

БОРБА®

B O R B A

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, Inc.

JANUARY 1968

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕН СЪВЕТЪ НА

БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТЪ.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 1204 Grand Central Station, New York, N.Y 10017, U.S.A.

Основателъ: Д-ръ Иванъ Дочевъ. Редакторъ: Д-ръ Георги Паприковъ.

Година 17, брой 1. --- КНИЖКА ПЕТДЕСЕТА --- Януарий 1968 .

ДВАДЕСЕТЪ ГОДИНИ БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТЪ.

Д-ръ Иванъ Дочевъ
Председателъ на Българския Национален Фронтъ.

За народитѣ отъ Источно Европейскитѣ страни, както и за Българския народъ, звънътъ на камбанитѣ, който възвести края на Втората Свѣтовна война презъ май 1945 година, бѣ не зовъ за миръ, а зовъ за отпочване на борба. Борба за освобождение отъ комунизма, който като резултатъ отъ войната бѣ успѣлъ да се наложи въ голѣма частъ отъ Европа.

Въ България, червенитѣ управници закрепиха заграбената властъ чрезъ тероръ, нѣмашъ равенъ на себе си въ историята на страната. Жертви на този тероръ станаха надъ 100,000 достойни български граждани отъ всички слоеве на обществото, други стотици хиляди бѣха изпратени въ затворитѣ или въ концентрационнитѣ лагери на робски трудъ. Всѣка човѣшка свобода бѣ отнета и отдѣлния гражданинъ бѣ превърнатъ въ покоренъ робъ на режима. Не съществуваша вече свободна преса, нито право на свободно слово, нито право на свободно мнение. Частната собственостъ е конфискувана и частнитѣ професии и инициативи унищожени. Всѣки единъ гражданинъ е поставенъ въ пълна зависимостъ отъ управляващитѣ комунисти и народътъ сега се намира въ едно по-тежко и черно робство, отколкото 500 годишното ни Отоманско иго.

Лишени отъ всѣка възможностъ за нормаленъ човѣшки животъ, въпрѣки преследванията и наказанията, мнозина отъ робитѣ въ България потърсиха спасение въ емиграция на Западъ. Поставенитѣ по границитѣ телени мрежи, вълчи ями, модерни електрически и радарни уреди, както и въоръжената до зъби елитна комунистическа гранична милиция, която стреля безъ предупреждение по всѣки единъ, който се опитва да мине нелегално границата, неможаха да спрат потока отъ емигрантитѣ. Мнозина паднаха на граничната линия, още по-вече гниятѣ хвърлени по заграднитѣ. Малко сѣ на брой щастливцитѣ, които достигнаха до Запада, но въпрѣки това, поробенитѣ български народъ има едно достойно представителство въ чужбина, което да говори отъ негово име и да отстоява предъ външния свѣтъ неговата справедлива кауза.

Намърили се въ Свободния Свѣтъ, първитѣ години въ Турция, Гърция, Германия Австрия, Италия и други европейски страни, макаръ и поставени въ страшно лоши условия за животъ, българскитѣ емигранти националисти-антикомунисти, за наша честъ, не само че не забравиха дълга си къмъ Родината, но намъриха сили и отпочнаха работа въ подкрепа на борбата на българския народъ за освобождението си отъ комунистическото робство.

Първитѣ организационни прояви се отбелѣзаха още въ края на 1945 година когато започнаха да се печататъ въ Залцбургъ и да се разпространяватъ всрѣдъ емигрантитѣ хвърчащи листове, написани съ огнени букви, зовѣщи всички къмъ организиране и борба. Тѣзи листове-позиви излизаха редовно цѣла година.

Следната 1946 година, пакъ въ Залцбургъ започна издаването на едно вече оформено списание - "България" - въ което по-конкретно и ясно се очертаха идейнитѣ позиции на нашата национална емиграция и се чертаеха пътищата за едно предстояще организиране. Това списание продължи да излиза редовно цѣла година, като допринесе много за установѣването на контактъ между разпръснатитѣ емигранти и да заякчи връзкитѣ помежду имъ. Тоза списание бѣ причината да се свикатъ редици срещи и конференции, като по този начинъ се подготвиха условията за предприемане на едни по-решителни стъпки.

Презъ лѣтото на 1947 година въ Хайделбергъ се състоя първата международна конференция при участието на наши емигранти отъ Германия, Австрия, Франция, Италия и други страни, като се взе решение да се основе една общо-българска емигрантска антикомунистическа национална организация, която да обедини всички емигранти отъ предишнитѣ национални български организации и демократически партии въ България, да бѣде единъ фронтъ на съпротивата противъ комунизма, който да противопостави срещу така наречениятъ червенъ Отечественъ Фронтъ единъ Български Националенъ Фронтъ.

Взетото решение се приведе незабавно въ изпълнение: бѣ установенъ контактъ съ всички емигрантски срѣди и групи, влезе се въ връзка съ изолирани наши емигранти въ отдалеченитѣ мѣста, опредѣли се денятъ и презъ Колединитѣ празници на 1947 - 1948 година, въ едно отъ предградията на Мюнхенъ се състоя Учредителния Конгресъ. Отъ всички градове на Европа, гдето имаше български емигранти дойдоха делегати, числото на които надмина всѣко предвидане. Между присъстваващитѣ личеха известни и изтъкнати дейци отъ почти всички национални организации и демократични партии въ България. Събралиятъ се наистина представляваха цѣлта на нашата емиграция и нейното грамадно болшинство. На този Учредителенъ Конгресъ, станалъ преди 20 години, съ пълно единодушие се реши основаването на Българския Националенъ Фронтъ. Гласува се и се прие устава и програмата на Организацията и се избра организационно раководство.

Основаването на Българския Националенъ Фронтъ се посрещна отъ цѣлата българска емиграция съ ентузиязъмъ! Новината проникна скоро и въ България. Скоро следъ това започна и излизането на вестникъ "Национална България", органъ на Организацията. Списванъ по единъ блестящъ начинъ, бърже този вестникъ стана настолно четиво за всѣки единъ български емигрантъ. Успѣ да се организира и проникването на вестника и въ България, където, тайно, отъ ръка на ръка, листъ по листъ се четеше и препрещаше отъ градъ на градъ. Отъ всички страни н' Европа, Америка и Австралия започнаха да се обаждатъ нови и нови емигранти и да се включватъ въ редицитѣ на Организацията, като въ много скоро време Б.Н.Ф. обедини грамадното болшинство отъ емигрантитѣ. Б.Н.Ф. израстна като едно Задгранично Представителство на поробенния нашъ народъ, като стана говорителъ и изразителъ на желанията и тежненията на българския народъ въ чужбина и си извоюва името на една припозната сила на Запада, която рамо до рамо съ народа въ България води борбата за неговото освобождение.

Още след първата година на своето основаване Българския Национален Фронтъ почна бързо да се разраства. Образуваха се клонове въ почти всички държави на свободния святъ. По-късно, поради разселването на емигрантитъ, по-голямата частъ отъ които заминаха за задокоеанскитъ страни, централата на Организацията се премести отъ Европа въ Съединенитъ Шати и се установи въ Ню Йоркъ, където е и до сега.

Презъ 1952 година, първо въ Торонто, а по-късно въ Ню Йоркъ започна да излиза списанието БОРБА, като органъ на Българския Национален Фронтъ. Това списание излиза вече 17 години непрекъснато и може смело да се каже, че се утвърди като боенъ органъ на цѣлокупната българска национална емиграция. Днесъ въ неговитъ страници се помѣстватъ статии отъ най-виднитъ български общественици, политици и духовни лица въ емиграция, независимо отъ тѣхната организационна или партийна принадлежностъ. БОРБА озлиза въ нѣколко хиляди есземпляръ тиражъ и се разпраща безплатно до всички български емигранти по цѣлия святъ. Всички конструктивни критики, изпратени до редакцията се взиматъ подъ внимание, като се стараемъ винаги да се подобри актуалността и качеството на списанието. Съ този брой, който е петдесетиятъ отъ излизането на БОРБА ние се надѣваме, съ благосклонното съдействие на българскитъ емигранти, да празнуваме единъ скроменъ юбилей и съ следующиятъ брой за започнемъ новъ и по-ползотворенъ цикълъ, който да бѣде само отъ полза на свѣтото дѣло за освобождението на България отъ комунистическо иго.

Въ Съединенетъ Шати и другитъ свободни страни дейността на Б.Н.Ф. се насочи на първо мѣсто къмъ популяризирането на българската освободителна кауза и спечелване приятели за нашия страдащъ народъ всрѣдъ чуждитъ обществени и отговорни фактори. Тази дейностъ даде многодобри резултати: днесъ ние може вече да кажемъ, че българския освободителенъ проблемъ е всестранно известенъ, че ние имаме наистина добри и влиятелни приятели, които сѣ винаги готови да ни подпомогнатъ. На нѣколко пѣти българскиятъ въпросъ бѣше повдигнатъ въ Парламента, благодарение усилията на ръководството на Организацията. Симпатии къмъ насъ се засвидетелствуваха отъ много страни и то сѣ особено значение: нѣкой отъ най-големитъ градове на Съединенитъ Шати-Ню Йоркъ, Чикаго и др. по решение на Общинскитъ Сѣвети, обявиха денътъ 3 мартъ за Български Денъ и на този денъ върху покрива на Общинскиятъ домъ се вѣе българскиятъ трицветъ. Участието на Б.Н.Ф. въ дейността на Антиболшевишкиятъ Блокъ на Народитъ откри широка възможностъ за популяризиране на нашата кауза всрѣдъ другитъ братски намъ поробени народи. При всички манифестации противъ болшевиѣзма, а на последъкъ тѣ взиматъ грамадни размѣри, нашитъ сѣмишленици рамо до рамо маршируватъ съ своитъ братя отъ другитъ поробени народи. Б.Н.Ф. вече работи въ сѣтрудничество и съ редица Американски организации, чиито членове сѣ цвѣта на американското общество, между които българското име е високо издигнато и ценено, благодарение на упорита идѣлгогодишна постоянна дейностъ.

Българскиятъ Национален Фронтъ приготви и представи на правителствата на Съединенитъ Шати и другитъ свободни страни редица изложения за положението въ България. Ние разкрихме истината и направихме невъзможно комунистическата пропаганда да може да заблуждава, че въ България има свобода идемокрация. Хиляди страници бѣха написани съ факти и доказателства за терора, жертвитъ и страданията на нашиятъ народъ подъ комунистическо робство. Днесъ вече въ всички отговорни канцеларии се намиратъ депозирани тѣзи документи върху които се надѣваме, че отговорнитъ фактори на Западнитъ страни ще градятъ свойтъ ходове въ борбата имъ противъ комунизѣзма.

Всички дейци на Организацията работятъ за дѣлото безвъзмездно и доброволно. Много седмици имесеци всѣки е отдѣлил и е далъ за каузата, всички разноси по изданията и разнитъ прояви сѣ се покривали съ волнитъ пожертвование на членоветъ. Б.Н.Ф. никога и отъ никого не еполучавала и не получава субсидии или помощи, затова Организацията е независима и свободна!

Най грандиозните публични прояви на Б.Н.Ф. са организационните конгреси, които са една стихийна манифестация на ентузиязъм и готовност за жертва, една манифестация на решителност и вяра във победата. Паметни ще останат конгресите във Торонто, Ню Йорк, Иаго и Вашингтон. Цялото Американско обществено мнение открито подчертава своята симпатия към българската кауза по този случай. Стотици истински поздравителни и насърчителни телеграми се получават: от Президентите на Съединените Шати и Канада, от сенатори и депутати, най-видни политици и военни лица, от братски намъ поробени народи! На конгресите на Б.Н.Ф. българската национална емиграция си дава среща и от там се почерпват нови сили за продължаване на борбата.

На 2 и 3 март 1968 година във Ню Йорк ще се състои Десетият Юбилеен Конгрес на Българския Национален Фронт, който ще ознаменува Двдесетата годишнина от основаването на Организацията. Делегати и членове на Б.Н.Ф. от всички краища на свята ще дойдат на този Конгрес с твърдото решение да продължат борбата за свобода до край. На Юбилейния Конгрес ще бъдат взети решения и ще се начертаят планове за една още по активна и резултатна дейност на Организацията ни във подкрепа на борбата, която нашият народ води за освобождението си от комунистическото робство.

Само факта, че Б.Н.Ф. просъществува цели 20 години, въпреки многобройните опити от много страни да бъде разтроен и унищожен и въпреки многото пречки които срещна по пътя си, е достатъчен, за да се признае, че членовете на Организацията вървят безкомпромисно и прав линейно напред и че са извършили едва ли не един подвиг във емиграция. Като се прибави към това и активната дейност и резултатите от нея, нашите членове могат действително да се гордеят със своя изпълнен дълг към бащиният си.

Давайки си отчет за направеното във миналото, нашите погледи са устремени напред - във бъдещето, от което ние очакваме разрешението на големия въпрос - освобождението на България, за постигането на което ние посветихме до сега цялата двадесетгодишна дейност на нашата Организация.

Основавайки нашите надежди върху развитите се международни политически събития през изтеклата 1967 година, ние имаме най-големото основание да вярваме, че те имат здрави предпоставки. На първо място ние не можем да не отбележим, че заетата от Съединените Шати позиция във Виетнам и войната, която се води там е само във подкрепа и защита на народите поробени от комунистите. Станалите събития във Близкия Исток около Суецкия канал и поражението, което комунизма претърпя там е един голем принос за разчистването на пътя към утрешното изтласкване на комунизма и от други позиции.

Като прибавим към многото още случай и факта, че специално във Съединените Шати антикомунистическата патриотическа реакция всредъ народа бързо расте, то съ положителност може да се очаква по-благоприятна обстановка за нашата освободителна кауза през новата 1968 година.

Най-големият фактор, обаче, си остава поробеният народ, който вече 24 години влачи ярема на робството. И както на 20 април 1876 година съ пукването на първата пушка във Копрившица се тури началото на борбата, която донесе освобождението на България, така и за това робство скоро ще се намъри нов безсмъртен български юнак, който да подпали пожара, във който да изгори червеното още по-страшно робство!

Съ тази вяра и съ тази надежда азъ изпращамъ нашите братски борчески поздравии към поробените наши братя и сестри във Родината съ пожеланието скоро да видимъ развъто знамето на свободата на връхъ Бялкана. А на членовете на Б.Н.Ф. да продължатъ борбата съ сплотеност, енергия и себеотрицание! Честита новата 1968 година!

АРХИПАСТИРСКО КОЛЕДНО ПОСЛАНИЕ.

ЕПИСКОПЪ КИРИЛЪ,

Епархийски Архирей на Свободната Българска Православна Църква.

"И словото стана плът и живѣ между насъ"
/Евангелие отъ Иоана 1:14/

Възлюблени въ Господа чеда на светата ни Църква,

Въ градеца Витлеемъ, когато се изпълни времето, роди се отъ Дѣва Мария Иисусъ Христосъ, Единородниятъ Синъ Божия. Словото стана плът, прие човѣшки образъ. Сбъднаха се древнитѣ предсказания на пророцитѣ: "Ето дѣвицата ще зачене и ще роди Синъ, и ще Му нарекатъ името Емануилъ" /Исая 7:14/.

Велика тайна на Божията премъдростъ Ангелъ Господенъ възвести радостната вестъ, спасителна за всички човѣци. Въ града Давидовъ, въ скромна овчарска пещера, роди се Спасителътъ, Който е Христосъ Господъ. И надъ пещерата блѣсна чудна звезда, а ведно съ това блѣсна и великата Божия обичъ къмъ насъ: "защото Богъ толкова обикна свѣта, че отдаде Своя Единороденъ Синъ, та всѣкой, който вѣрва въ Него, да не погине, а да има животъ вѣченъ" /Иоана 3:16/.

И ето, въ скромния разказъ на свѣтитѣ евангелисти за раждането на Иисуса Христа, ние откриваме мъдри спасителни истини: Иисусъ е Синъ Божий, обещаниятъ презъ вѣковетѣ Спасителъ, Месия. Той е отъ начало въ Бога и всичко чрезъ Него стана, въ Него имаше животъ, и животътъ бѣше свѣтина на човѣцитѣ. /Иоанна 1:15/.

Христосъ дойде да примири небето съ земята, Бога съ човѣцитѣ. Той откри волята на Бога на земята, даде вѣчни истини за спасение и животъ, защото Той бѣ и остана истинскиятъ път и животъ, свѣтина на всички човѣци презъ всички времена. Чрезъ Иисуса ние познахме Отца, нашиятъ небесенъ баща, защото: "който вижда Мене, вижда Оногова, Който Ме е пратилъ" /Иоанна 12:44/.

Христосъ се роди, за да донесе вѣченъ миръ на земята. Миръ и блага воля. За този миръ въ Христа жадува днесъ цѣлото човѣчество. Нека и ние съ дълбока вѣра въ Христа Спасителя да запѣемъ ангелската пѣсенъ: "слава въ висини Богу и на земята миръ, между човѣцитѣ благоволение" /Лука 2:14/.

Да пѣемъ тѣзи радостни, химни въ нашитѣ църковни храмове, да запалимъ кандилото предъ иконата на Спасителя, защото днесъ Христосъ се роди въ Витлеемъ! Да пѣемъ и да се помолимъ за миръ и правда на земята, за радостъ и щастие на всички, които вѣрватъ въ Неговото свято име,

Съ пастирска обичъ и благословение, въ името на новородилия се Витлеемски Младенецъ, поздравявамъ всички мой сънародници, изгнанници отъ Родината, съ свѣтитѣ празници и да е

Честито Рождество Христово!

ПРИВЕТСТВЕНО КОЛЕДНО ПОСЛАНИЕ.

Проф. Д-ръ Архимандритъ Георги Елдъровъ,

Визитаторъ-Делегатъ на Св. Престолю за българитѣ католици въ чужбина.

Скъпи въ Христа братя и сестри,

Съ радостъ Ви приветствувамъ и тази година съ настъпването на Светлитѣ Коледни Празници, съ идването на нашиятъ Господъ и Спасителъ Исусъ Христосъ, който отново започва Своя спасителенъ пътъ отъ Витлеемъ къмъ Йерусалимъ и Голгота къмъ Възкресението и славата отъ дясно на Отца.

Миналата 1967 година ни придружи презъ дванадесетѣтѣхъ месеца изпълнени съ събития - радостни, печални или просто безразлични и накрая се превеи, като че ли потъна въ студената зимна нощъ. Обаче, тя не бѣ погълната отъ мрака, понеже Онази Нощъ бѣ осветена съ нетленната светлина на една многовѣковна звезда, която ежегодно се възвръща две хиляди години, за да ни докаже, че времето и историята на човѣка не свършватъ въ мрака, а въ светлината! Днитѣ и месецитѣ образуватъ годинитѣ, годинитѣ образуватъ вѣковетѣ, а вѣковетѣ-историята! А Витлеемскиятъ Младенецъ е Онзи, който прави историята, който я владее, който разпорежда и който я раздѣля съ своето благословенно идване на Стара и Нова, въ една подготвителна и една изпълнителна частъ отъ Неговия вѣченъ планъ. "Въ начало Ти, Господи, си основалъ земята, и небесата сж дѣло на Твоитѣ рѣце. Тѣ ще загинатъ, Ти ще пребъдешъ. Всички ще овехтеятъ като дрехи, ще ги свиешъ като намѣтала и тѣ ще се измѣнятъ. Но Ти си все сжщиятъ и Твоитѣ години нѣма да се свършатъ". /Изъ посланието на св. Апостолъ Павла до евреитѣ I, 10-12/.

Ние християнитѣ сме последователи на Витлеемската звезда, чрезъ благодатната сила на нашето св. Кръщение и трѣбва да я следваме убедено инеотклонно, както Тримата Мъдреци отъ истока. Не сж въ състояние нито Иродъ, нито планини и рѣки, нито пустини и гори да възпратъ това наше пътешествие подъ свѣтлината на този предводителъ, изпратенъ ни отъ Бога. Онези, които следватъ тази светлина, нѣма да се загубятъ въ мрака на свѣта. Тѣ ще продължаватъ да следватъ Бога, който ще имъ открие и края на пътуването имъ!

Да изпросимъ смирено съ молитви отъ Бога, по случай това годишно Негово тайнствено възвръщане при насъ, да засили нашата Християнска вѣра, да избистри нашия погледъ устременъ къмъ Витлеемската звезда, която навремето възвести Неговото идване, за да може нашиятъ житейски пътъ да бѣде всекога правъ и нашитѣ стъпки напоколебимо убедени въ Бога.

Честито Рождество Христово !

БЪДНИ ВЕЧЕРЬ ВЪ ЗАТВОРА.

Пасторъ Хараланъ Поповъ,

Глава на Евангелската Протестанска Църква въ България.

Островъ Персинъ, близо до с. Бълене, известен още като гробището на българските политически затворници, бѣ превърнатъ отъ комунистическата властъ въ България на истински адъ! Тука бѣха концентрирани презъ 1952 година повече отъ 12,000 затворници и лагеристи. Страданията имъ бѣха неописуеми! Мизерия, гладъ, тежки робски трудъ и нечувани жестокости, както и всѣкидневнитѣ убийства отъ милиционеритѣ намалѣваха само временно числото на страдалцитѣ. Още на другиятъ день робскитѣ батальони се попълваха отъ нови нещастници, докарани тука, за да завършетъ своя земенъ пътъ въ лагера на смъртта. Само въ 1952 година бѣха убити отъ милицията подъ най-различни поводи или най-често безъ никакво основание надъ 700 души!

Бѣше 24 декемврий 1952 година. Къмъ 80 души политически затворници бѣхме прехвърлени отъ островъ Персинъ на съседния по-малкъ островъ Шуреца, въ който се намираха надъ 120 жени лагеристки. Презъ цѣлитѣ два месеца ноемврий и декемврий ваяхъ непрекъснати дъждове, и скоро островитѣ се превърнаха на едно непреходимо блато отъ калъ и мочуръ. По това време отъ Виена съобщиха, че Дунава приижда съ голѣмиводни маси. Започна се усилено евакуирането на всичкиятъ инвентаръ и жива стока: говеда, овце, свини, пчелници, кокошки. Всичко, освенъ насъ, лагериститѣ!

На островъ Шуреца бѣ струпанъ много градивенъ материалъ и циментъ за строежъ на електропроводни кули за електрификацията на Персинъ. Ние, 80 души лагеристи, подъ командата на инж. Бояджиевъ работихме денонощно на този обектъ. Водитѣ на Дунава ежедневно се повишаваха, докато навѣзоха въ острова и го раздѣлиха на две части. Ние газехме до поясъ въ ледената вода, за да спасяваме разпрѣстнатиятъ материалъ: греди, дѣски и куфражи. На 24 декемврий тази спасителна работа стана вече навъзможна и ние трѣбваше да бѣгаме на отсрѣшния брѣгъ, гдето се намираха затворитѣ за жени, построени на най-високата точка на острова.

Азъ направихъ отъ нѣколко греди идѣски нѣщо като салъ, съ който искахъ да отплувамъ на отсрѣшния брѣгъ. Точно въ срѣдата на водата този импровизиранъ салъ се преиобрна и азъ трѣбваше съ плуване да се спасявамъ. Облеченъ съ дебело вълнено облекло, шинелъ и гумени ботуши бѣше трудной почти невъзможно да се плува! Нѣколко жени-лагеристки ме наблюдаваха отъ брѣга и разтревожени ми даваха указания какъ и на къде да плувамъ. Съ последни и нечовѣшки усилия най-после достигнахъ на брѣга, гдето паднахъ отъ изтощение.

Така паднахъ въ дълбоката калъ, изтощенъ до смъртъ, предъ мене се появи следната картина. Една милиционерка съ шмайзеръ въ ръка блѣскаше предъ себе си две монахини. По всѣка вѣроятностъ тѣ бѣха "осъдени" по процеса на католическитѣ свѣщенници, който процесъ току що бѣ се разгледалъ. Калугеркитѣ потаваха въ калъта до колѣнетѣ и едвамъ можеха да вървятъ. Дългитѣ имъ черни одежди се влачеха следъ тѣхъ и увеличаваха още повече трудноститѣ имъ. И дветѣ монахини бѣха възрастни жени, слаби и немощни, съ испити отъ страдания лица. Безропотно, тѣ се мъчеха да превъзможнатъ страданията и съ християнско смирение не отвръщаха на циничнитѣ грубости на милиционерката, която ги водеше.

По едно време едната от калугерките се спрѣ. Тя хвърли малкия вързопъ, който носеше съ себе си. Помъчи се да извади краката си от дълбоката калъ, не успѣ и затяна още повече. Изтощена до смъртъ, тя едвамъ се поизправи на лактите си и промълви: "Не мога повече да вървя!". Милиционерката я ритна съ всичка сила отзадъ и калугерката полѣтя напредъ и падна съ лицето си въ калъта!

Самъ азъ паднахъ въ дълбоката калъ, току що излѣзълъ отъ ледената вода на Дунава, азъ заставахъ като вкамененъ наблюдавайки тази сцена на човѣшка трагедия. Въ моята душа се получи пълно объркване: негодувание, отчаяние и мракъ. Неволно азъ се питахъ: защо тази нещастна служителка Божия лежи въ калъта, така отритната и изоставена отъ всѣки? Защо съмъ азъ тука? Какво престъпление сме извършили? Това, че върваме въ Бога, трѣбва ли да се наказва съ такава жестокостъ, злоба и тиранство?

На около 2 километра отъ островъ Шуреца се намира селото Бѣлене. Болшинството отъ жителите му сѣ отъ християни-католици. Отъ далече се виждаха дветѣ католически църкви съ тѣхните високи камбанарии. Часа бѣше около 4 следъ обѣдъ. Внезапно камбаните на дветѣ църкви тържествено забиха! Бѣше Бѣдни Вечеръ по католическия календаръ. Камбаните възвестяваха рождението на Исуса Христа, нашиятъ Спасителъ. Въ камбанния звѣнъ азъ чувахъ радостната вестъ: "Христосъ се роди, отъ Бога животъ". Това бѣше и отговора на мойте въпроси!

За този нашъ Спасителъ Исусъ Христосъ, който преди 2,000 години се роди въ Витлеемската ясла, сѣ дадени много и много жертви. Нѣкой отъ тѣхъ биваха избивани съ мечъ, други притривани съ трионъ, хвърляни въ ровове на дивите звѣрове или изгаряни на клади. Дори днесъ, въ вѣка на най-висшата наука и божемъ най-големата наша култура и цивилизация, враговете на християнството продължаватъ да убиватъ, да мъчатъ, да хвърлятъ по затвори и лагери наши братя, само поради тѣхната вѣра въ Бога!

Въ този мигъ въ душата ми нахлуха свѣтли лъчи на прозрение. Тъмнината и мрака изчезнаха. Радостъ изпълни сърдцето ми. За Христа, за своята вѣра лежеше въ калъта нещастната монахиня. За Христа и за спасението на моята душа лежехъ и азъ, както и хилядите мой братя отъ лагера Бѣлене, подложени на нечовѣшки и нескончаеми мъки и страдания!

Съ радостно сърдце, слушайки още камбанниятъ звѣнъ, мокъръ до кости азъ се отправихъ къмъ кочините на свините, където бѣха нашите квартири. Поради опасностъ отъ издавяне отъ наводнението, всички свини бѣха евакуирани, като ние, затворниците, бѣхме настанени да живѣемъ въ кочините. За комунистите свините бѣха стократно по ценни отъ насъ хората! Разсѣдѣдохъ мокрите си дрехи въ единъ ъгълъ и върху малко слама и суха трева направихъ своето легло. Благодарихъ на Бога, че Той спаси мойтъ животъ и че прати свѣтлина въ помрачената ми и угнетена душа!

Камбанниятъ звѣнъ бѣше престаналъ, но още откликваше въ моята душа. "Днесъ вамъ се роди Спасителъ, който е Христосъ Господъ". Навънъ тъменъ мракъ покри земята. Още по тъмно бѣше въ скотския оборъ на синаите. Но въ моя умъ, и сърдце бѣше свѣтло. Въ душата ми, като ярко слънце грѣеше Витлеемската звезда. Бѣше Бѣдни Вечеръ!

И днесъ, когато ние, всички християни въ Свободния свѣтъ празнуваме рождеството на нашия Спасителъ, нека си спомнимъ за хилядите наши братя още страдащи въ затворите и лагерите въ България, нашата Родина!

Честито Рождество Христово!

ПЕТДЕСЕТЪ ГОДИНИ СЛЕДЪ БОЛШЕВИШКИЯ ПРЕВРАТЪ.

Стояня Ст.Николовъ,
Торонто.

"Бъхме една отъ най-изостаналитѣ страни въ свѣта - сега сме една отъ най-напредналитѣ". Тази е оценката за изминатия пътъ презъ протеклитѣ 50 години отъ болшевишкия превратъ на 7 ноемврий 1917 година въ Русия, споредъ Анастасъ Микоянъ предъ видния американски публицистъ Харисънъ Салисбъри.

Тази оценка на болшевишкитѣ постижения прогърмя при чествуванието на полувѣковния режимъ на Съветския Сюзъ и се разтръби по цѣлия свѣтъ. Тя намѣри отзвукъ и въ колонитѣ на оная частъ отъ западната демократична преса, която счита, че ласкателството на болшевизма е мирно сътрудничество и единствено срѣдство за спасението на мира.

"Вѣроятно презъ тѣзи години никой не е билъ по-добре осведоменъ отъ г. Микоянъ върху пропастьта между съветскитѣ обещания и изпълнения - пропасть, която стана видима почти въ момента, когато 24 часа следъ проваляне временното правителство на Александъръ Керенски, Ленинъ излезе предъ една ликуваща тълпа въ Смолни Институтъ въ Петроградъ и възвести: "Сега ще почнемъ да градимъ социялистическия редъ"-казва Салисбъри и продължава-"Отъ 50 години Русия е управлявана като Съветска държава върху принципитѣ на това, което Ленинъ нарече "диктатура на пролетарията"-всѣщностъ диктатура на управляващия елитъ на комунистическата партия.

Най-малко Харисънъ Салисбъри може да бъде подозрянъ въ изопачаване на истината, за да служи на пропагандата. Той е единъ отъ най-добре осведоменитѣ кремлинолози и отлично запознатъ съ доктрината на комунизма. Поради това, последнитѣ му дописки отъ Москва въ Ню Йоркъ Таймсъ сѣ една отъ най-меродавнитѣ по положението въ Съветския Сюзъ въ надвечериено на отпразднуването полувѣковната властъ на болшевишката партия въ Русия.

Съветскиятъ Сюзъ не само държа въ продължение на 50 години всички средства на производството, но бѣи ръководителъ на всѣка стопанска проява-отъ тази на уличния продавач на сладоледъ до фабрицитѣ за ракети. "И все пакъ", казва Салисбъри, "социялистическиятъ редъ, за който Ленинъ говори, остана единъ миражъ. Представата за новъ съветски гражданинъ, идеялистъ и човѣченъ, както и утопията за свѣтовното братство, не се осъществиха. Петдесетъ години следъ революцията и сто години отъ появяването на "Капитала" отъ Карлъ Марксъ, никога конфликта не е ра дѣлялъ толкова дълбоко комунистическитѣ революционери отъ Москва до Пекингъ, отъ Хавана до Ханой, отъ Индия до Съединенитѣ Щати".

Това, разбира се, не пречи на партийния органъ "Правда" да публикува до името си, стария комунистически лозунгъ "Пролетарии отъ всички страни, съединявайте се", колкото и фалшиво да вучи това. Млади писатели, като Евгени Евтушенко и Андрей Вознесенски изобличаватъ партията въ отживѣлость. Нѣкой млади руснаци дори я презиратъ! Единъ блѣстящъ младъ икономистъ казалъ на Салисбъри: "Знаете, може би, Марксъ и билъ правъ въ края на краищата!". Но съ това той съвсемъ не е възхвалилъ Съветския Сюзъ като паметникъ на марксизма. Напротивъ, той е искалъ да каже, че Марксъ, може би, е билъ правъ, когато е вѣрвалъ, че комунистическата революция е трѣбвало да стане най-напредъ въ индустриална Германия или Англия, а нѣ въ сѣлска Русия и, че Ленинъ не е билъ правъ, когато следъ завземането на властта, гласна страната отъ единъ полуфеодализъмъ направо къмъ пролетарска диктатура.

Разбира се, микояновци не са съгласни с това, колкото и самият Микоян да е признал пре- в Салисбъри, че събитията не са се развили така, както са очаквали Ленин и всички останали, с изключение на Сталин, може би, когато са виждали революцията от 7 XI 1917 година, като първа вълна за помитане на цяла Европа. Бесъмнено, светската власт е постигнала нещо. Стандарта на живота е повдигнат през тѣзи 50 години, но революционният дух е заглъхнал. Не само че световна революция не стана, но и преобразоването на човѣка, както революционеритѣ очакваха, също не се постигна. Светската държава стана един-свен собственик и работодател, но експлоатацията на човѣка от човѣка не се премахна. Вместо това, най-големият в света работодател-Светският Съюз-увеличи експлоатацията на човѣка. Това диктаторско експлоатиране бѣ наложено от партията, сѣдилищата, тайната полиция, армията, юнионитѣ, пресата и пропагандата.

Почти 30 години от полувѣковния юбилей в Светския Съюз, от смъртта на Ленин през януарий 1924 година до смъртта на Сталин през 1953 година, фигурата на Сталин господствуваше над всички комунисти в света! Неговият терор е, който характеризира петдесетгодишния режим на комунизма в Русия. Той е, който хвърля сѣнка над така шумно прославения юбилей! Това, обаче, не попречи нито на високоговорителитѣ в Москва, нито на ехото им в чужбина да затворят очи, тази година повече от други път, пред тѣзи изобличаващи комунистическия режим факти. Прославиха се, постиженията в космоса, възвиха се увеличенията в производството на стоманата и електрическата енергия и от всичко най-много се надертаха фантастични планове за задминаване на американското производство и благосъстояние през следващитѣ петолѣтки. Грижливо, обаче, се премълча състоянието на индустрията и земедѣлието, както в Светския Съюз, така и в сателитнитѣ държави.

Нѣма съмнение, животът в Москва е промѣнен през тѣзи 50 години. През време на повсемѣстния глад в Русия през 1921-1922 години в ресторантитѣ не е имало сребърни прибори и бѣли покривки, но само се е сервирало по малко булгур или каша. Днес Москва има луксозни ресторанти и магазини пълни с внесена западна стока, която обаче, може да се купи само с долари, марки или лири, но не с рубли или български левове. Вѣрно е, има повече консумни предмети, отколкото е имало през 1917 година, но подмолнитѣ студентски списания из университетитѣ са вече нещо обикновено. Изказанитѣ в тѣх мисли са съкрушителни за светскитѣ политически и социални норми и не рѣдко млади редактори отиват в затвора или в Сибир.

Отношенията между селянитѣ и комуниститѣ никога не са били добри. Даже и през 1967 година все още е стоял открит въпроса за изхранването на града от селата. В 1953 година Хрущов разкри горчивата истина, че през последнитѣ години на Сталиновата ера производството е било с 10% по-малко от това през време на цар Николай II в 1916 година! Светският Съюз все още внася зеленчуци, плодове, консервирано месо и замразена риба от Запада. Светският Съюз е все още далеч от положението на царска Русия, когато тя бѣ една от най-големитѣ експортни държави в света на земедѣлски произведения.

Петдесет години след революцията, един млад руски писател е казал на Салисбъри: "Просто е чудно, как оживѣхме през тѣзи 50 години. Но все пак почнахме да правим известен прогрес. На нашата сто годишнина, обаче, може би ще се оправдае шума ни по този юбилей".

Гласът на пропагандата от Москва е, обаче, друг. Нейният отзвук в известни обществени и журналистически кръгове на този континент биде едно ново разтрѣбяване на комунистическата пропаганда. Само здравият демократичен дух в Съединенитѣ Щати може да се противопостави на тази пропаганда!

МАКЕДОНИЯ ВЪ БАЛКАНСКАТА СТРАТЕГИЯ НА БЪЛГРАДЪ.

Д-ръ Димитъръ Вълчевъ
Мюнхенъ

Българитѣ въ Македония, съставлящи близо 70% отъ пѣстрото население на тази древна страна, манифестирали всѣкога най-недвусмислено националната си принадлежностъ и влѣзли въ историята като членѣ отрѣдѣ на нашето национално възраждане, не преставатъ да бждатъ обектъ на упорити домогвания за денационализиране и присвояване на земитѣ имѣ отъ чужди страни и народи.

Докато въ Егейска Македония, маскирана отъ Атина като "северна Гърция", се прилагатъ все още старитѣ познати методи за насилствено асимилиране, разнообразени напоследъкъ съ принудителни масови заклевания на "славяногласното" население, да се отрича отъ майчиния си български езикъ и да си служи само още съ грѣцки, въ днешна Югославия, погълнала лѣвската частъ отъ Македония, сж на дневенъ редъ нови, но затова и по-коварни методи.

Почерпилѣ поука отъ опита на кралъ Александъръ, който счупи навремето жбитѣ си въ костеливия македонски орѣхъ и давайки си добра смѣтка, че непреклонниятъ духъ на компакното българско население въвъ Вардарска Македония не може да бжде сломенъ чрезъ старитѣ срѣдства на открито, насилствено посърбвяване, днешниятъ "просвѣтенъ" деспотизъмъ въ Бѣлградъ прибѣгна въ присвояването на Македония до политиката на "кадифени ржкавици", напоени съ хашиша на нейната мнима самостоятелностъ.

Затова именно, на мѣстото на нѣкогашна "Стара Сърбия" - както бѣ прекръстена навремето македонската земя, за да бжде потулено предъ външния свѣтъ нейното заграбване - се мадри сега нѣкаква ужъ автономна "Македонска република", начело съ нѣколцина комунизирани македонски сѣрбомани, станали въ сжщностъ съучастници на Бѣлградѣ въ обезличаване на Татковината имѣ и погубване на нейната българска самобитностъ.

За да бждатъ впрегнати македонскитѣ българи въ разклопаната каляска на Титова Югославия, като се прекъснатъ крѣвнитѣ имѣ и духовни връзки въ българщината, тѣ бѣха обявени за нѣкаква своего рода самобитна националностъ. Въ подкрепа на тази дръзка измислица, хитроумни "езиковѣдци", платени отъ Бѣлградъ, изкальпиха още единъ искусственъ "македонски езикъ", представящъ въ сжщностъ само едно македонско наречие, изкълчено по сѣрбски теркъ и неразбираемо за самия народъ въ Македония!

Въ тази демонска игра за похитяване на македонската душа атеистътъ Тито не се поколеба да си послужи и съ църквата. За да бждатъ откъснати македонскитѣ българи отъ вѣковната имѣ принадлежностъ къмъ всебългарската църква-майка, още преди години бѣ учредена въ Охридъ - седалище на славната българска Архиепископия и огнище на българската духовна култура - нѣкаква обособена "Македонска църква", подчинена обаче на сѣрбския патриархъ въ Бѣлградъ.

Сега пък, въ знакъ на особено благоволение къмъ Македония, на Светия Синодъ въ Охридъ бѣ позволено, да провъзгласи - съ решение отъ месецъ юлий 1967 година - тази църква вече и за "автокефална", т.е. за независима и равноправна църковна институция, очевидно съ цель, тя да легитимира предъ свѣта съществуването на мнимата "македонска държава" още и на религиозна плоскостъ.

Този лукавъ ходъ, предприетъ несъмнено не само въ съгласие, а и по внушение на Бѣлградъ, е показателенъ и за по-далечни планове на добре известната великосръбска политика на Балканитѣ.

Така неречената "Македонска република", удостоена днесъ съ всички външни атрибути на автономна и равноправна държавна институция въ рамкитѣ на Югославия, е предназначена очевидно да служи като изходна позиция за влияние и по-късни ревандации на само на югъ, по отношение на Егейска Македония подъ гръцка властъ, а така също и преди всичко, срещу Бѣлгария.

Разгаряйки съ всички сръдства единъ македонски локаленъ патриотизъмъ и дори едно изкуствено "македонско национално съзнание" и привиквайки свѣтовното обществено мнение съ формалното съществуване на днешната "Македонска република", съ ужъ самотенъ народъ и езикъ, различни отъ бѣлгарския и съ съ своята автокефална църква, отдѣлна отъ вчерашната бѣлгарска Екзархия и днешната Патриаршия, Бѣлградъ подготвя въ сжщностъ почвата за една утрешна "македонска иредента", но само въ служба на великосръбската идея за хегемония на Балканитѣ!

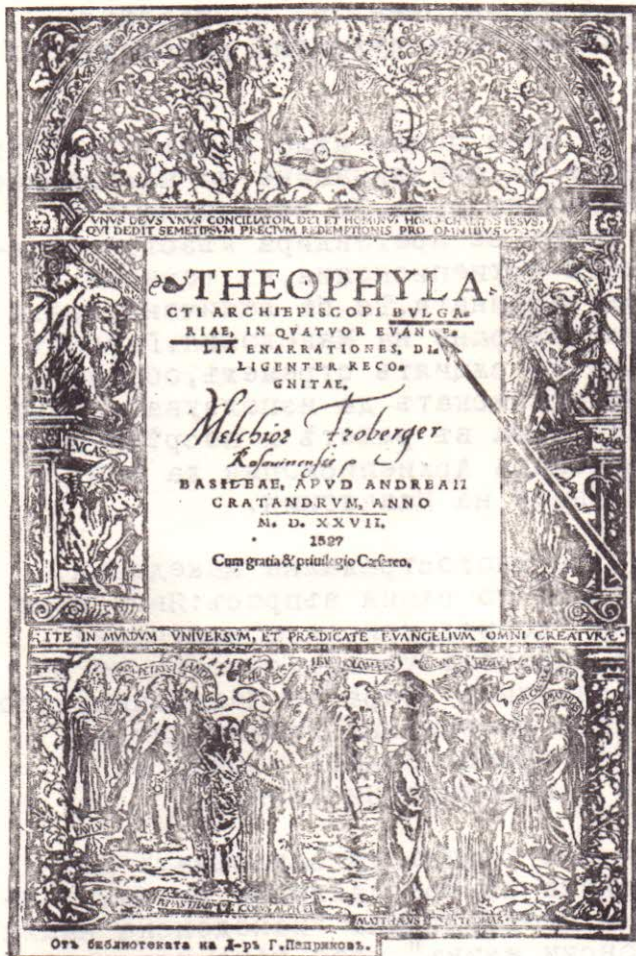
Бъде ли този заветенъ блѣнъ на великосръбскитѣ шовинисти, недай Боже, единъ денъ осжщественъ и Бѣлгария, като естествена и легитимна закрилница на македонскитѣ бѣлгари, неутрализирана, Македония би изпаднала тутакси въ положението на Мара-пепеляшка, като нейнитѣ резиденти въ Скопие, халосани днесъ по бенгалскитѣ огньове на бѣлградското "благоволение", ще има да сподѣлятъ участъта на хърватскитѣ политически лидери, резстрелвани безцеремонно въ самата Скупщина...

За добра честь на Македония и на бѣлгарщината, този коваренъ планъ на югославянскитѣ империялисти е осжденъ на провалъ. Той ще се разбие въ непреклонния духъ на македонския бѣлгаринъ, който нито ще се отрече нѣкога отъ бѣлгарската си кръвъ, нито пъкъ ще прояви готовностъ да служи за оръдие на Бѣлградъ, въ домогванията му за хегемонията на Балканитѣ.

Настоящата статия бѣ изпратена за печатъ своевременно за БОРБА и БѢЛГАРСКИ ВОИНЪ. Сжщата статия бѣ цитирана и отъ МАКЕДОНСКА ТРИБУНА. Редакцията благодари ней-сърдечно на автора Д-ръ Димитъръ Вълчевъ, съоснователъ на Бѣлгарския Националенъ Фронтъ и дългогодишенъ сътрудникъ на БОРБА.

ОХРИДСКАТА АРХИЕПИСКОПИЯ.

Свещеникъ Георги п. Груевъ,
български емигрантъ въ Америка.

Следъ падането на Преславъ и западната частъ на България подъ Византийско робство, Преславската Патриаршия, най-висшата църковна власть надъ българитѣ се пренесла въ Прѣспа, гдето билъ по онова време най-главния духовенъ и политически центъръ на България.

По време на царуването на царъ Самуил българскиятъ Патриархъ се настанилъ въ Охридъ. Когато презъ 1018 година войскитѣ на Василий II Българоубица нахлули въ Охридъ, византийскиятъ императоръ призна Охридската Архиепископия за независима. Не само това, но, тя станала духовенъ центъръ на цѣла България.

Дори Теофилактъ, най-виденъ грѣцки духовникъ и църковенъ писателъ, назначенъ отъ византийскиятъ императоръ за Охридски Архиепископъ /1084-1107/ и известенъ съ противобългарскитѣ си настроения се подписва: Архиепископъ на България.

Тази негова титла се признава и отъ Ватикана и когато въ 1535 година Христофоръ Порсена превежда на латински Коментарийтѣ на Теофилактъ, който Ватиканската библиотека издава, той подчертава, говорейки за Охридския Архиепископъ: Архиепископъ на Цѣла България. Следователно, юрисдикцията на Охридската Архиепископия се простирала надъ цѣла България.

По-горе даваме факсимиле отъ заглавната страница на едно още по-ранно издание на Теофилактъ, сяко Коментарий на Евангелието въ четири книги, печатано въ Базелъ презъ 1527 година. Ясно се вижда и на тази книга титлата съ която се назовава Теофилактъ: Архиепископъ на България.

Охридската Архиепископия е била запазена и следъ възстановяването на Търновската Патриаршия по време на Второто Българско Царство. Нещо повече, съ време, нейната духовна власть се простира и далечъ задъ границитѣ на Балканскиятъ Полуостровъ. Въ Зографскиятъ манастиръ въ Света Гора сж запазени четири писма отъ 1566 година, кореспонденция между Охридския Архиепископъ Пайсии и неговия подчиненъ италианския владика Тимотей. Отъ тѣзи писма, недвусмислено личи, че по онова време, подъ юрисдикцията на Охридския Архиепископъ сж спадали и италианскитѣ епархии Апулия, Аbruцо, Василиката, Калабрия, както ностровитѣ Сицилия и Малта и цѣлото Далматинско краибрѣжие. Тѣзи документи сж били спасени идонесени въ Заграфъ отъ последния Охридски Архиепископъ Арсений. Тѣ обезпаватъ интереса, които Ватикана и Ватиканската библиотека проявяватъ къмъ писанията на Теофилактъ, Архиепископъ на България, чито седалище е билъ Охридъ, културниятъ центъръ на българския народъ.

Следъ падането на България подъ турско робство, за втори път, Охридския Архиепископъ остава едничккъ български духовенъ глава и Охридъ единствена българска духовна власт. Неимовърни усилия положили гърцитѣ да заграбятъ Архиепископията и като не успѣли поискали отъ турцитѣ нейното закриване. Това сторилъ султанъ Мустафа III които на 29 януарий 1767 година - преди точно 200 години - наредилъ да бѣде закрыта Архиепископията въ Охридъ и на Прима Юстинияна. Българскиятъ Архиепископъ Арсении билъ заточенъ въ Зографския манастиръ където и починалъ, а българитѣ останали безъ духовенъ раководителъ и безъ духовенъ центъръ.

Отбелѣзвайки та и годишнина, научаваме за ново подло дѣло на бѣлградскитѣ комунисти, нова стѣпка въ пакленитѣ имъ планове за обезличаване на населението въ Македония и затриване на българския националенъ духъ. По нареждане отъ комунистическата партия, съ единъ царковенъ фарсъ се претендира възстановѣването на Охридската Архиепископия. Но Охридската Архиепископия, въ течение на вѣковетѣ бѣ пазителъ, защитникъ и огнище на българщината. Тя бѣ заличена чрезъ гръцки интриги, именно защото бѣ пречка за еленизиране на Македония. Гърцитѣ не успѣха да заличатъ българското. Днесъ, обаче, въ сѣщиятъ стремежъ, обезличаванто на Македония и нейното сърбизиране, сърбитѣ искатъ да използватъ едно име, единъ символъ които тѣ искатъ да имъ бѣде маша въ рѣцетѣ и посрѣдствомъ групичка алчни и корумпиране карьеристи, Охридската Архиепископия да имъ послужи като примамка и срѣдство за сърбизирането на Македония.

Като изводъ отъ сегашната нова трагедия на многострадална Македония, "Свобода" заключава въ своята великолепна статия по сѣщия въпросъ: Явно е, че комунистическиятъ управници на така наречената "социалистическа република Македония", както всички комунисти, атеисти по партиенъ уставъ, съвсемъ не се водятъ отъ нѣкакви религиозни грижи за православнитѣ хора въ Македония, нито отъ нѣкакво особено уважение къмъ Църквата като религиозна институция въ решението си за прогласятъ автокефалността на православната църква въ Македония, а отъ строго обмислени политически и народностни цели.

Тѣ сѣ последователни на себе си. Съ акта отъ Охридъ тѣ завършватъ формално това, което бѣха почнали още въ 1944 година съ прогласяване на македонскитѣ бѣлгари за исторически насществувала и неотбелѣзана "македонска нация" и на тѣхния чисто български езикъ за "македонски езикъ", като нѣща ужъ съвсемъ отдѣлни отъ българската нация и български езикъ. По установения вече редъ тѣ и този пътъ проектираха днешнитѣ си планове върху миналото, като го фалшифициратъ изъ основи. Тѣнапримѣръ се позоваватъ на Охридската Архиепископия като на нѣкаква "Македонска православна църква", която била съществувала осемъ вѣка до унищожѣването и презъ 1767 година и която оттогава досега се била борила за възстановѣването на погазената и автокефалность.

Югославското комунистическо правителство, следъ като на времето само бѣ внушило прогласяването на "македонска нация" и "македонски" езикъ и допусна едновременната Вардарска бановина да се нарича "Социалистическа република Македония", следъ като особено въ последно време така много се говори за "разтящата независимостъ" на отдѣлнитѣ югославски федеративни републики не можеше да не се съгласи и на прогласяването автокефалността на православната църква въ Македония. Нѣщо повече: то е въ основитѣ на неговата политика, която не познава по-важно нѣщо отъ цѣлостното отдѣляне на македонскитѣ бѣлгари отъ всичко българско въ тѣхната многовѣковна история.

Фронтоветѣ сѣ ясно разграничени. "Вѣрската война" може да започне - и тя е вече започнала съ решението на Архерейския съборъ на комунистическата църква въ Титова Югославия.

Д-ръ Георги Паприковъ

НАРОДЕНЪ ГЛАСЪ

NARODEN GLAS (NATIONAL HERALD)

“НАРОДЕНЪ ГЛАСЪ” Единствения независимъ и най-голямъ български вестникъ въ Америка, за политика, литература, и економика. Излиза сряда и събота. Абонаментъ за Съед. Штата за година 2 дол., за 6 мѣс. 1 дол.

“NARODEN GLAS” The Largest Semi-Weekly Bulgarian Newspaper in America, published Wednesday and Saturday. Subscription \$2.00 per year; 6 months 1.00 Adv. rates on Application

Entered as second-class matter October 12, 1907, at the Post Office at Granite City, Illinois, under the Act of Congress of March 3, 1879.

VOLUME IV, NUMBER 4

GRANITE CITY, ILLINOIS, WEDNESDAY, NOVEMBER 16, 1910.

ГОДИНА ЧЕТВЪРТА, БРОЙ 4.

Първиятъ
СОЦИАЛИСТЪ ИВРАНЪ ЗА
КОНГРЕСА НА СЪЕДИНЕНИИ
ДЪРЖАВИ. — НОВИЯ “АПО-
СТОЛЪ” НА СВЪТЛИНАТА —
НЕГОВИТЪ ИЗЯВЛЕНИЯ.

НОВООСНОВАНО БЛАГОТВОРИ-
ТЕЛНО ДРУЖЕСТВО ВЪ ГРАНИТЪ
СИТИ.
Житието въ Гранитъ Сити жи-
тели отъ с. Бабина, измѣната съ-
щия, съ турци и войска на едно
благотворително дружество.
Веднага съ новоназначенъ за
заповѣдъ 22 януари в началото на
як една помощ отъ 25 долъ до 1
доларъ. Членски вносъ е предъ-
виденъ отъ 20 долъ до 5 долъ.

ХРОНИКА.

ЛИЧНИ
Въ последния заранъ при-
стигна въ Гранитъ Сити. Изпозва-
ващъ и цѣлъ отъ Ню Йоркъ, и
Лили Димовъ, единъ отъ притока
въздухъ на новонастроенъ български

ПОСЛѢДНИ НОВИНИ

НОВЪ ДИНАМИТЕНЪ АТЕН-
ТАТЪ ВЪ МАКЕДОНИА. —
ВАСИЛЪ, КОЙТО МИСЛИ ПО ТОЙ ДЪЛЪ
ДА СЕ ОТКАЖЕ ЗА ТУРСКИТЪ ИМПЕ-
РИАЛИЗЪМЪ.

Идеята за основаването на единъ български народенъ независимъ вестникъ бѣ внушена отъ нѣколко отъ българскитъ търговски фирми въ градчетата Гранитъ Сити и Мадисонъ въ Илинойсъ още презъ месецъ юний 1907 година. Въ този край бѣ концентрирана голѣма българска емиграция, надминаваша 5,000 души. На едно събрание, състояло се на 12 IX 1907 година отъ представители на фирмитъ М.А. Мицаревъ, Лазаровъ и Евангеловъ и Братя Гичеви се постигнало споразумение за издаването на единъ български вестникъ, на който дали името НАРОДЕНЪ ГЛАСЪ. Като пръвъ редакторъ билъ назначенъ Христо Недѣлковъ, а за неговъ помощникъ Георги Зафировъ отъ Чикаго. Весника билъ набираенъ на рѣка отъ словослагателитъ Д.Р. Стайковъ и П. Недѣлевъ, а по-късно Крумъ Ганчевъ, излизалъ е два пати седмично и е билъ посрещнатъ отъ българската емиграция много добре.

Презъ ноемврий 1907 въ Съединенитъ Шати избухва голѣма стопанска криза която съсипала много търговски предприятия и хиляди работници загубили работата си. НАРОДЕНЪ ГЛАСЪ изпадналъ въ голѣми финансови затруднения, като отначало билъ поетъ само отъ фирмата Мицаревъ съ редакторъ Зафировъ до 1909 година, а следъ това, поради несъстоятелността на фирмата, билъ закупенъ отъ единъ даровитъ младъ българинъ отъ Ню Йоркъ, Матю Георгиевъ.

Останалъ безъ никакъвъ капиталъ, безъ голѣма опитностъ въ журналистиката но съ високъ духъ и желание да издава вестника на Матю Георгиевъ му помагала сѣдбата. Той прави историческата стѣпка, като поканва за свой съдружникъ ВАСИЛЪ СТЕФАНОВЪ. Отъ този день вече започва истинскиятъ народополезенъ и ползотворенъ животъ на НАРОДЕНЪ ГЛАСЪ въ продължение на 43 години. За кратко време вестника се е издавалъ въ Сентъ Луисъ. Съ непосиленъ трудъ и съ минимални средства двамата съдружници успѣватъ да стабилизиратъ вестника вече въ Гранитъ Сити. Това обаче струва загубване здравето на Матю Георгиевъ, който се разболѣва отъ туберкулоза и на 28 VII 1910 година почива.

Отъ тази дата до 1950 година започва новиятъ и най-славенъ периодъ на този български будилникъ, който може да се сравни само съ весниците отъ наше- то Възраждане, издавани отъ Каравеловъ, дѣдо Славейковъ или Ботевъ. И като тѣхъ, единъ скромнъ, но великъ български труженикъ създаде едно дѣло, за да просвѣщава и учи своитъ сънародници, далечъ отъ Родината. Този българинъ бѣ Василь Стефановъ. Роденъ въ с. Габарево, казанлъшко отъ бедни родители, той нѣма възможностъ да завърши срднното си образование. Постъпва на работа въ печатни- цата на вестникъ ВЕЧЕРНА ПОША въ София, редактирана тогава отъ Шапговъ, където получаваша първитъ си познания въ полето на журналистиката.

През лѣтото на 1909 година пристига въ Ню Йоркъ, а по късно въ Гранитъ Сити, гдетой почва редактирането на Народенъ Гласъ. Презъ августъ 1911 година се вѣнчава съ г-ца Стефанка Георгиевска отъ Пловдивъ, която му става не само мила сѣпруга, но и най-ревностна сѣтрудница въ неговиятъ труденъ, но славенъ пѣтъ на журналистиката. Най близки и вѣрни помощници на редактора въ неговата полувѣковна дейность сѣ били: Василь Граматиковъ, Александъръ Шуменовъ, Д-ръ Д. Р. Стайковъ, Андрей Тодоровъ, Петъръ Главинчевъ, Павелъ Недѣлевъ и др.

Следъ обявяване на Балканската война презъ 1912 година, въпреки, че много български емигранти се върнали отново въ България, за да постѣпятъ въ войската и изпълнятъ своя народенъ дългъ, интереса къмъ новини отъ Балкана между емиграцията се увеличава и Народенъ Гласъ бива принуденъ да удвой тиража си на 6,000. Съ голѣми материални жертви купуватъ нови машини и на 1 VII 1913 година започва да излиза вече като ежедневникъ при цена 5 долара годишно, Вестника се е разпространявалъ главно въ Сѣединенитѣ Щати и Канада, но е ималъ и абонати и въ Южна Америка и Австралия. Изпращанъ е на много български и на обществени учрждения гратисъ. Абонатитѣ не сѣ се отчитали много редовно, затова и финансиитѣ никога не сѣ били блестящи. Народенъ Гласъ е билъ ежедневникъ до 1925 година, а отъ тогава започналъ да излиза отново се мично. Съ смърта на Василь Стефановъ презъ 1950 година този почти полувѣковенъ български народенъ будителъ престава да излиза.

Заслугитѣ на Народенъ Гласъ сѣ неизброими и грамадни! Историата на развитието на този вестникъ е паралелна съ тази на българската емиграция въ Новия Свѣтъ. Презъ цѣлото време на своето сѣществуване емиграцията и вестница сѣ вървѣли рѣка за рѣка по пѣтя на прогреса, помагайки си взаимно по трудния пѣтъ на емигрантския животъ. Прѣдъ време на Балканскитѣ и Първата Свѣтозна война, Народенъ Гласъ прави горещи апели къмъ българската емиграция въ Америка да подпомагатъ свойтѣ братя по браннитѣ поля. Надъ 100,000 лева, сума грамадна за това време, сѣ били събрани и зипратени до Бѣл арския Червенъ Кръстъ. Следъ нещастнитѣ за България Букурещки и Ньойски договори, които разкъсаха отново българското племе, Народенъ Гласъ високо издигна гласъ на протестъ. При предприятието е била основана книжарница, и ако се сѣди по каталозитѣ издавани почти всѣка година, по богатство тя би могла да конкурира на кое да е Софийско издателство. Българскитѣ алманаси, издавани още отъ 1918 година чакъ до 1933 почти ежегодно сѣ били настолна книга на всѣки български емигрантъ потова време.

Презъ 1951 година, новата българска емиграция, прокудена отъ комунистическия тероръ въ България, високо адмирирайки патриотичното дѣло на Василь Стефановъ, се опита на възобнови неговия вестникъ следъ кончината му. Въ Торонто, Канада започна да излиза БЪЛГАРСКИ НАРОДЕНЪ ГЛАСЪ, вестникъ поставенъ на сѣшитѣ основи като своя предшественикъ. Поради трудности отъ материаленъ характеръ и тази хубава българска инициатива трѣбваше да спре следъ две години. Ето какво пише въ първиятъ му брой отъ септемврий 1951 година неговиятъ редакторъ Д-ръ Иванъ Дочевъ:

"Вестникъ НАРОДЕНЪ ГЛАСЪ, който излизаше въ Гранитъ Сити, подъ редакторството на г. Василь Стефановъ и който 40 години високо носеше факела на националната просвета, поради смъртта на редактора му преди една годин спря. БЪЛГАРСКИ НАРОДЕНЪ ГЛАСЪ продължи дѣлата на Народенъ Гласъ и падналиятъ въ прахъта факелъ отново ще бѣде вдигнатъ, за да заблѣсти съ още по-голѣма сила".

Ние сме сигурни, че искрата, която Василь Стефановъ запали въ сѣрдцата на свойтѣ сѣнародници преди паловинъ вѣкъ никога не ще угасне и никога българската емиграция не ще забрави този народенъ труженикъ въ полето на националната ни култура и журналистика.

XX

РАДОСТНО СЪБИТИЕ ВЪ ЦАРСКИЯ НИ ДОМЪ.

На 5 декемврий 1967 година се получи следната телеграма изпратена отъ Двореца въ Мадридъ до редактора на БОРБА Д-ръ Георги Паприковъ:

**ПРЕДОВОЛНИ СЪОБЩАВАМЕ РАЖДАНЕТО ДНЕСЪ 5 ДЕКЕМВРИЙ НА КОНСТАНТИНЪ АСЕНЪ
КНЯЗЪ ВИДИНСКИ СИМЕОНЪ МАРГАРИТА.**

Отъ сърдце честитимъ щастливото събитие въ нашиятъ Царски Домъ и пожелаваме на четвъртия Царски Синъ князь Константинъ Асенъ дългоденствие крепко здраве и любовъ къмъ народния битий култура, като Неговия предтеча.

БОРБА

Константинъ Асенъ и Ирина
(стенорисъ въ Боянската църква).

Царь Константинъ Асенъ /1257-1277/ билъ до избира-нето му за български царь виденъ боляринъ на име Константинъ Тихъ и ималъ владения край Витоша. Нарекълъ се Асенъ, следъ като се оженилъ за Ирина, внучка на стария Асенъ I. Водилъ продължителни войни съ маджари, византийци, сърби и татари, които не били изгодни за България. При падане отъ конь окупялъ и при едно сражение съ Ивайло падналъ убитъ.

Царь Константинъ Асенъ билъ голъмъ меценатъ на старобългарското искусство. Нему се дължатъ построй-китъ и изографисването на много църкви и манастири, отъ които Боянската църква е типична за тази епоха. Фрескитъ на Баянскиятъ майсторъ сж ненадминати нито отъ единъ живописецъ било отъ Византия, било отъ западнитъ възрожденци.

Д-ръ Г.П.

XX

**БЪЛГАРСКАТА НАЦИОНАЛНА ЕМИГРАЦИЯ ОТДАДЕ ПОЧИТЬ КЪМЪ ЖЕРТВИТЪ ПАДНАЛИ ОТЪ
КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОРЪ НА 9 СЕНТЕМВРИЙ 1944 ГОДИНА.**

/продължение/

БЕРЛИНЪ.

На 17 X 1967 въ Руската Православна Църква въ западенъ Берлинъ се съ-стоя Тържествена Панахида, организирана отъ Европейскиятъ Емигрантски Съюзъ, на която присъствуваха много български емигранти и представители на братски намъ поробени народи. Следъ панахидата се състоя събрание въ единъ ресторанъ, на нѣколко метра отъ позорната Берлинска стена където говориха Д-ръ Брани-славъ Йеличъ и г. Либертинъ Хаджиевъ за поробването на България.

НИЦА.

Въ редакцията на БОРБА се получи писмо отъ отецъ Иванъ Воронцовъ, чред-никъ на Рускиятъ Православенъ Храчъ съ което ни съобщава, че на 10 IX 1967 група туристи отъ България сж го помолили да отслужи панахида за царь Борисъ и за загиналитъ отъ комуниститъ българи, което той съ готовность е направилъ.

Тази е най-ценната проява на български патриоти по случай 9 9 1944 год, които съ рискъ на живота си отдаватъ почитъ на жертвитъ отъ комунизма!

Иванъ Д. Нейковъ
Виена.

Следъ Баташката кървава баня, въ която загинаха много хиляди българи, изклани отъ турци, башибозуци черкези и несполучливото Априлско въстание, жертва на което паднаха още повече наши сънародници, Великитѣ Сили свикали конференци въ Цариградѣ и настойчиво поидкали реформи отъ Турция за поробеното християнско население. Портата, обаче, малко обърнала внимание на тѣзи искания и презъ априль 1877 година Русия обявила война на Турция, подъ прдлогъ защитата на християнското население въ Турската империя. По време на войната българското Опълчение, което придружавало войскитѣ на генералъ Гурко проявило нечувана храбростъ при Шипка, Шейновои Стара Загора, понесло тежки загуби, като допринесл решително за руската победа надъ Турция.

На 3 мартъ 1878 година въ Санъ Стефано бива подписанъ предварителния миренъ договоръ, по силата на който, новоосвободена голѣма България се отърва отъ 500 годишното стомонско иго, но за смѣтка на това попадаа въ зоната на рускитѣ империалистични интереси. По силата на сщиятъ договоръ Русия присво- ява голѣми области отъ Турция въ Анадола.

Западнитѣ Сили-главно Англия и Австро-Унгария, се противопоставятъ на този договоръ и заплахата отъ една Англо-Руска война е на лице. За да избѣгне този конфликтъ Австрия организира така наречения Берлински Конгресъ, състоялъ се отъ 13 VI до 13 VII 1878 година подъ председателството на германскитѣ Канцлеръ Бисмаркъ. Русия била представена отначало отъ князь Горчаковъ, който внезапно се разболява и бива замѣстенъ отъ князь Шуваловъ. Последниятъ недвусмислено заявилъ на конференцията, че Русия нѣма никакви интереси отъ създаването на една Велика България!

По силата на Берлинскитѣ Договоръ, северна България станала васално турски княжество, южна България, наречана Источна Румелия, автономна турска провинция, а Македония остава подъ турско владичество. Русия отнела на съюзника си Румѣния южна Бесарабия, а въ замѣна на това дава на последната северна Добруджа-най чиста българска земя. И за да бѣда разпокъсано още повече българското племе, на Сърбия е било дадена грамадна територия отъ западна България, населена само съ българи.

До колко официалната руска политика е била противъ обединението и независимостта на България, въпреки братскитѣ чувства на руския народъ, се вижда отъ следнитѣ факти: Презъ 1885 година, следъ съединението на дветѣ Българии и вѣроломното нападение отъ страна на сѣрбитѣ, руското правителство оттегли всички офицери и инструктори отъ българската армия и протестира срещу съединението. Подъ влияние на руското правителство България бѣ вкарана въ Балканската война. Следъ победата над Турция, когато България бѣ предъ прага на осъществуване на своитѣ национални идеяи, довчерашнитѣ български съюзници подло нападаха България и разкъсаха нейната територия, като измѣниха на взаимнитѣ договори. Това стана съ благоволенieto и може би съ съдействието на руското правителство.

Взѣли поука отъ неуспѣха на царска Русия, съветска Русия осъществи най-после поробването на България на 9 септемвпий 1944 година следъ предварителното споразумение съ своитѣ западни съюзници въ Техеранъ презъ 1943 година. Всички исторически сбѣтия показватъ, че една етнически обединена и независима България, може да бѣде удобрена отъ "голѣмия братъ" само ако бѣде подъ пълното негово влияние и опека. Иначе България би представлявала опасностъ за руската експанзия къмъ топли морета.

Следъ докарване на комунистическата диктатура въ България, анархиститѣ бѣха изиграни отъ бившитѣ си приятели и сега въ Парижъ сѣ се вписали, като Но - голѣми болшевици и отъ Сталина нѣ противо комунистическата борба. Матовъ смѣта нашиятъ народъ за стадо овце и толкова късопаметенъ, та вѣрва, че въ България днесъ всички се разтапятъ отъ любовъ къмъ анархиститѣ, понеже тѣ така ревностно съдействуваха за докарването на тази славна тирания, въ която се пѣржи днесъ българскиятъ народъ. Едва ли би могло да се каже, че Матовъ и бандата му сѣabili на странта на народа, което той така ревностно се мѣчи да докаже. Факта, че всички тѣзи комунистически колаборанти днесъ не се греятъ на благодатното червено слънце въ България, но тѣрсятъ политическо прибѣжище въ западнитѣ капиталистически страни, доказва, народодлюбимитѣ чувства на хуманнитѣ анархисти отъ типа на Матовъ.

За да може да се направи едно сравнение между "фашистката" и анархо-комунистическата диктатури въ България, би ли могълъ многознаещиятъ Матовъ да даде конкретни цифри, но безъ поезия, демагогия и "официални" комунистически данни, колко души бѣха избити въ "казармитѣ и по кръстопятищата изъ засада" въ периода на 1941-1944 години и колко отъ червената власть, за докарването на която водиха дълга борба и анархиститѣ.

"Тритѣ упоменати списания безсъвестно лъжатъ!" - казва на друго мѣсто въ статията си Матовъ. И за до подкрепи добре, че другитѣ лъжатъ, а той е непорочна свѣтица, веднага изтѣрва нѣколко тлѣсти, безочливи анархистически лъжи, като пише: " /Тритѣ списания/...ни увѣрватъ, че презъ време на фашизма и на Царь Борисъ, всичко е било спокойно и всичко е вѣрвѣло по медъ и масло". Даваме този цитатъ, защото нито БОРБА, нито БЪЛГАРСКИ ВОЙНЪ не сѣ се занимавали съ хвалебствия или укори на режими и управления. Нека Матовъ да даде цитати отъ нашитѣ издания где и кога сме писали по този въпросъ. Цитираме по-нататъкъ: "Легионеритѣ...не трѣбва да забравятъ никога, че и тѣ сѣ били палачи на българския народъ. И ако тѣхната паметъ е толкова къса, то ние, които сме били преследвани и тероризирани отъ тѣхнитѣ продажни и противонародни управления, сме длъжни да имъ напомнимъ истѣпленията, които правиха над бедния и трудовъ народъ".

Само човѣкъ безъ никакви познания по новата ни политическа история може да пише така неосведомено! Съюза на Българскитѣ Национални Легиони бѣ основанъ презъ 1930 година и презъ цѣлото време на своето съществуване се бори противъ комунистическата проказа. Той успѣ да обедини националната българска младежъ и попречи на левичарството на навлезе въ училищата и университетитѣ. За сведение на Матовъ трѣбва да му кажемъ, че гореспоменатиятъ Съюзъ на Легионеритѣ никога не е билъ нито партия, нито е билъ управляваща среда, а отъ цѣлото си съществуване до 1944 година е билъ само 4 години легаленъ. Неговитѣ членове бѣха преследвани отъ тогавашната власть наравно съ комуниститѣ, за жалостъ! Следъ 9 септемврий 1944 година името легионеръ стана синонимъ на антикомунистъ и така се наричаха всички, които минаха презъ Елене, Куциянъ, Ловечъ и Добруджа.

БЪЛГАРСКИ ВОЙНЪ не е органъ на никаква партия и на никакъвъ режимъ, зато-ва и никога не е хвалилъ партии и режими. Той обаче е хвалилъ всички хубави и корилъ всички лоши постѣпки на разнитѣ управници отъ всички партии и режими спрѣмо нашия народъ. Той е ималъ винаги високия моралъ да признае въ разнитѣ засегнати теми и всичкитѣ грешки, направени отъ нашитѣ висши военнопалачници.

Матовъ добрее започналъ статията си съ цитатъ отъ Ботевъ: "На добрия добро да направимъ, а лошия и подлецътъ съ куршумъ и ножъ да поздравимъ!". Но този ножъ има две остриета, другарю Матовъ! Вие въ категорията на добритѣ ли се слагате, шомъ като сте се борили за докарването на комунистическата диктатура въ България? Или пъкъ сте отъ съшиятъ долъ дрѣнки като днешнитѣ ваши приятели отъ софийското управление?

ОТЪ ЕДИНЪ ДОЛЪ ДРЪНКИ.

По наразбираеми причини, наскоро нѣкой си Матовъ изпадналъ въ революционна яростъ и започналъ да отдава съ една статия въ едно месечно вестниче "Наш Път" "всѣкому заслуженото!". Той тръгва съ "стъпки твърди и вѣрни" да прави "кратъкъ прегледъ на вчерашната и днешна действителностъ, както съ общественитѣ сили въ нашата страна, така сѣщо и на емиграцията".

По отношение положението въ поробена България, прегледътъ му е наистина необичайно кратъкъ и стъпкитѣ му доста мекушави. Споредъ него тамъ, въ България, "денътъ билъ мраченъ, нѣмало слънце и просторъ, въ студѣи мразъ билъ скованъ обществения животъ". И съ това се свършва цѣлиятъ му разборъ за днешна комунистическа България. Въ следващиятъ мигъ поезията напуска Матова и революционната яростъ го обхваща. Той започва да бълва гущерий змии и излива всичката си злоба срещу българската национална емиграция и нейнитѣ печатни органи—"БОРЕА" на Българския Националенъ Фронтъ, "МЛАДА БЪЛГАРИЯ" на Националната Младежъ въ изгнание и "БЪЛГАРСКИ ВОИНЪ" на Съюза на бившето Българско Войнство, като е натрупалъ купъ отъ неподкрепени съ никакви фактии доказателства дебели лъжи.

Съ безподобно тѣпоочие и нахалство, той обвинява националната българска емиграция тѣкмо въ това, което е патентованата специалностъ на шепата негови приятели анархисти и тѣхнитѣ комунистически аркадаши въ България. Споредъ него злото за българския народъ започнало още въ 1879 година, по всѣка вѣроятностъ, че въ България следъ освобождението веднага не бѣше въведенъ анархистическия хаосъ на Бакунина и Куропаткина! И за да поправятъ това зло, анархиститѣ, ржка за ржка съ свойтѣ си братя - комуниститѣ, започнаха да се борятъ за "освобождението" на българския народъ.

Никой не е забравилъ тѣхнитѣ подвизи по селскитѣ черкви и манастири, кждето тѣ сквернѣха олтари и икони по най-цинични просташки начини и се подиграваха съ свѣтитѣ чувства на вѣрващитѣ българи. Та нима нѣкой може да забрави пладнешкитѣ обири и убийства на Дочо Узуновъ, който закла невиннитѣ сѣдии отъ сливнишкиятъ сѣдъ? А по своята жестокостъ и безчовѣчие атентата въ Катедралниятъ Храмъ Св. Недѣля, кждето "хуманиститѣ-безвластници" Фридманъ, Коевъ и Задгорски избиха надъ 150 и раниха надъ 500 невинни богомолци, между к ито много жени и дѣца, може да се сравни само съ противобългарскитѣ изстъпления на гръка Василий Българоубиецъ. Кой не помни, наистина, тѣзи кървави години, когато изпратени отъвнѣ комунистически и анархистически терористи хвърляха бомби по софийскитѣ апартаменти или избиваха изъ засада свойтѣ идейни противници?

Другаря Матовъ задава въпроса: "На чия страна бѣше офицерството въ Вартоломеевата нощъ? На страната на народа ли?". За да отговоримъ на този въпросъ, ние питаме Матова: "На коя страна бѣ неговата банда, когато бѣха извършвани гореописанитѣ престѣпления? На страната на народа ли? На чия страна бѣ "добрия и честенъ" другаръ Матовъ, когато следъ 9 септемврий 1944 година 100,000 доблестни български синове бѣха изклани безъ вина, сѣдъ и присѣда? На страната на народа ли? Или на страната на народнитѣ палачи? Трѣбва дае много кѣса пометътъ на Матовъ, та да забрави братското сѣтрудничество между анархисти и комунисти следъ 9 септемврий, тѣхнитѣ общи престѣпления и дори издигнатитѣ паметници въ България на пладнешки разбойници и убийци като: Яко разбойника, братя Тумангелови, Георги Поповъ-Героя, Тинко Симовъ, Дочо Узуновъ и други. Единниятъ Фронтъ между комунисти, анархисти и други левичарски групи още отъ 1923 година работеха съ тероръ, убийства и външни вмешателства, за да докаратъ днешното "шастие и благоденствие" на българския народъ.

Христо Огняновъ

ЛЮБИМА ТЕМА.

Това е темата любима
на Марко Тотовъ въ чужбина:
откакъ е той пострадалъ-има
тероръ въ нашата Родина!

НАПРАЗДНО.

Напраздно вдигналъ си ржката
да му отрѣжешъ съ гнѣвъ главата-
че всѣки мигъ пониква
на нейно мѣсто нова тиква!

ДВЕ НАПРАВЛЕНИЯ ВЪ ПОЕЗИЯТА.

Емоционалистъ:

-Творимъ изкуство
съ народно чувство-
и пѣемъ вдъхновени
подъ знамето на Ленинъ!

Интелектуалистъ:

-Творимъ изкуство
съ съ мисль, не съ чувство
и крачимъ вдъхновени
подъ знамето на Ленинъ!

Не сме едно, а двенки!

-Да, виждамъ! Отъ единъ доль дрѣнки!

ПРОСВѢТЛЕНИЕ.

Обглежда своя пѣть изминатъ...
Накрай проблѣсва мисль свѣтна:
мелѣль година изъ година
партийна непотребщина словестна!

ЭПИТАФИЯ НА ПРЕДАТЕЛЯ.

За него нито Охъ, ни Ахъ!...
Защото той спечели много
съ последното си земно сбогомъ-
той отъ предателъ стана прахъ!

ВЕЛИКАТА ЗАДАЧА.

Задача има тоя майчинъ синъ:
освобождава отъ чужбина
похулената ни Родина
съ псувни по всѣки нейнъ вѣренъ синъ!

ВЕЛИКОДУШИЕ.

Та, казвашъ, книга си написалъ
и искашъ да я издадешъ?
Похвална, родолюбна мисль!
Младежка воля, святъ стремежъ!

Пари желалъ би да ти дамъ?
Та мога ли да те лицавамъ
отъ допълнителната слава
разходитъ да носишъ самъ?!

СЪРДИТИТЪ ВЪ БЪЛГАРИЯ.

Разгнѣвено младо поколение -
стапва по партийно порячение!

СЪЧУВСТВИЕ.

Съчувствувамъ на стариятъ академикъ:
едва би изградилъ по сталински теория,
яви се новоизпеченъ теоретикъ
и я по ленински отхвърли и обори я!

СТРАННО ИЗДАНИЕ

Излиза два пѣти въ годината
та дваждъ да позори Родината!

По молба на редакцията на БОРБА сподѣлямъ съ
читателитъ горнитъ епиграми отъ неиздадената
ми сатирична стихосбирка "СТРЕЛИ". /Автора/

SHOUMI MARITSA

Murm'ring Maritsa, bearing our blood stain,
Echoing the wail of the widow's deep pain.

Onward, march on, with our general go,
To battle of death, as we conquer the foe!

Sons of Bulgaria, the world sees our story,
Onward 'till victory shall enfold us in glory!

(Repeat chorus)

Lion of the Balkans, thy winged spirit glorious,
Leads and inspires us, o' ver all victorious!

(Repeat chorus)

Strong hearts heroic, in turbulent might,
Fearless of death, yearn for battle's delight!

(Repeat chorus)

We are people, who know how to perish,
For honor, for freedom, and the loved ones we cherish!

(Repeat chorus)

Dear Dr. Paprikoff,

I just finished reading in BULGARIAN WARRIOR your excellent presentation of the historical background of the composition of "SHOUMI MARITSA" by Nikola Zhivkoff. Because of your dedication to the cause of the Bulgarian people, I am herewith presenting you with a translation of the Bulgarian national hymn - SHUMI MARITSA. Sincerely: Christ Anastasoff, M.A.

Горното така любезно и окуражително писмо, заедно съ английския преводъ на нашиятъ националенъ химнъ ШУМИ МАРИЦА ни бѣ изпратенъ отъ всеизвестниятъ български общественикъ, публицистъ и народенъ деецъ Проф. ХРИСТО АНАСТАСОВЪ отъ Сенъ Луисъ, за което ние му най-сърдечно благодаримъ. БОРГА.

ШУМИ МАРИЦА ОКЪРВАВЕНА...

ИРЕНЕ ДОЛСКА.

"Шуми Марица окървавена..."

Еква бодра пѣсенъ бойна;

Пушка, отъ рамо, сваля въ мигъ

Изхвърква буца отъ гърди на нашъ войникъ. Небето изглежда се струпва въ мигъ.

Прескачетъ групове въ устремъ несвесенъ

Подъ звучитѣ на бойната бодра пѣсенъ.

Хвърчатъ крилато напредъ съ викъ

Фучатъ нагоре, както винаги-деца.

На Шипка, Булаиръ, Черна сж бацитѣ пѣли

Тазъ бойна пѣсенъ, до морета опрѣли;

Прѣзъ знойни дни и мрачна есенъ

Всрѣдъ трясци и пукотѣ съ възторгъ

отнесенъ.

Гледатъ въ очи смъртъта безъ страхъ

Земята се гърчи въ конвулсии под тѣхъ

Не спомнятъ ни свой, с сбръчкани лица

Фучатъ нагоре, както винаги-деца.

Ето! Затичватъ се първитѣ. Следватъ

Съ буренъ викъ други. Изхвъркватъ,

Полетяватъ срещу врага; въ кърви се валятъ

Като че ли земята трепери, врѣхлетяватъ. Въ похода победенъ, на завета вѣрватъ.

Те знаятъ; тѣ виждатъ вѣрно и мерятъ

Съ духъ крилатъ, отъ мрака нехаятъ

Че и небето с тѣхъ е, тѣ чувствуватъ

Въ похода победенъ, на завета вѣрватъ.

Туй наше войнство напредва

По редици, като че ли е жива дава

Съ топове и съ зловеща граната

Ята, отъ врага, въ пропасть запраща.

За България свободна! Братя, за васъ!

Ечи тѣхниятъ гръмовенъ гласъ.

За тебъ ний-Родно кятче-тон сподаве.

За моя роденъ Балканъ славенъ!

ПОЗИВЪ ЗА СПОМОШЕСТВУВАТЕЛИ НА БЪЛГАРСКОТО АКАДЕМИЧЕСКО

ДРУЖЕСТВО "Д-РЪ ПЕТЪРЪ БЕРОНЪ", ХАЙДЕЛБЕРГЪ .

Въ редакцията на БОРБА се получи следното изложение отъ председателя на Д-во "Д-ръ Петъръ Беронъ", Д-ръ Христо Огняновъ съ молба да бъде обнародвано, което ние съ удоволствие правимъ.

На 23 май 1965 година въ Мюнхенъ бѣ основано Българското Академическо Дружество "Д-ръ Петъръ Беронъ", което на 16 ноемврий 1965 година бѣ регистрирано въ Административния съдъ въ Хайделбергъ, Германия.

Това дружество си поставя за целъ да спечели съдействието на всички просвѣтени българи, които сж въ състояние и сж готови сами да разглеждатъ български проблеми на високо научно равнище на нѣкой чуждѣ езикъ или да подпомагатъ материално публикуването на такива проучвания. Докато отъ българи, които и безъ това работятъ въ нѣкоя научна област или се проявяватъ като писатели или художници, се очаква да пожертвуватъ сили и време, за да се посветятъ на проучване на нѣкой български проблемъ, отъ тѣхъ и отъ всички останали се очаква и материална подкрепа, за да може да се финансира издаването на такива статии, монографии, рецензии и пр. въ отдѣлни сборници, които ще излизатъ като поредица подъ заглавие "БЪЛГАРСКИ ГОДИШНИЦИ". Всѣки приносъ се обнародва на онзи чуждѣ езикъ, на който авторътъ му обикновено си служи на Западъ—английски, нѣмски, италиански или френски. Всѣки приносъ се придружава съ едно резюме на английски или нѣмски.

Внѣ отъ това, една отъ задачите на Дружеството е да привлече за сътрудници стари приятели на българския народъ въ чужбина и да спечели нови. По уставъ Дружеството не развива политическа или стопанска дейностъ. Въ основата си то изпълнява задачите на единъ строго наученъ Институтъ. Нуждата на единъ такъвъ наученъ институтъ въ формата на Академическо Дружество, отдавна се чувствуваше средъ просвѣтнитѣ българи въ Европа, Америка и другаде. Ето защо, Дружеството не ограничава членоветѣ си върху българи, живѣещи въ една страна, а се стреми да обхване всички български учени, интелектуалци, писатели и художници, които живѣятъ на Западъ.

Избранъ бѣ за патронъ на Дружеството българина Д-ръ Петъръ Беронъ, авторъ на Рибния букваръ /1824/ и оригиналенъ натурфилософъ презъ миналия вѣкъ, като символъ на западно-европейската традиция въ българския духовенъ животъ отъ около вѣкъ и половина насамъ. Избранъ бѣ за официално седалище стариятъ университетски градъ Хайделбергъ въ Германия, като символъ на академичността.

Най-важна задача на Дружеството сж научнитѣ му публикации. Не само настоятелно, но и всички негови членове сж дълбоко убедени, че българитѣ въ чужбина днесъ сж вече достатъчно добре настанени, за да иматъ възможността да подпомогнатъ материално така важнитѣ за българщината Годишници. За тази целъ ние бихме искали да съживимъ единъ отъ най-благороднитѣ почини отъ Възраждането: спомоществувателството. Почти всички книги, излѣзли презъ миналото столѣтие сж издадени съ подкрепата на тѣзи български патриоти, посочени на края на всѣка книга по име и мѣсто. Ние правимъ апелъ до всички българи на Запада да станатъ спомоществуватели на Годишницитѣ на Дружеството, съ една сума по свой изборъ, като за целта е открито специално konto.

За всички суми и сведения за дейността на Дружеството всѣки може да се обърне до председателя на следния адресъ: Dr. Christo Ognjanoff, Siegfriedstr. 3/13, Munchen 23, west Germany.

АПЕЛЪ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ЕМИГРАНТСКИ СЪЮЗЪ.

Въ редакцията на БОРБА се получи следният апелъ отъ г. Либертинъ Хаджиевъ, редакторъ на Бюлетина на Европейския Екзилъ Юнионъ, който апелъ ние съ удоволствие публикуваме.

Драги братя емигранти,

Идеята за създаването на международна емигрантска организация, която да съдействува за цѣлостното обединение на Европа, подета отъ представители на лишенитѣ отъ свобода европейски народи, бѣ осъществена преди две години, чрезъ основаването на Европейския Емигрантски Съюзъ /ЕЕЮ/ съ седалище западенъ Берлинъ, въ който участвуватъ до сега представители на политическата емиграция на почти всички страни задъ Желѣзната Завеса. Участвуващитѣ въ Съюза политически емигранти, като изразители на волята на поробенитѣ отъ комунизма народи въ Источна, Сръдна и Югоисточна Европа си поставятъ задачата да действуватъ и да се борятъ за правото на самоопредѣление на тѣхнитѣ народи, като предпоставка за създаването на една обединена Европа отъ Атлантика до Уралъ.

Следъ премахването на комунистическото господство въ Европа, не бива да се допусне повторно раздобрение на враждувачи помежду си страни и народи, нито насилствени държавни построения подъ хегемонията на отдѣлни народности, както следъ Първата Свѣтвна война. Ето защо, ние виждаме, като своя прѣка задача подготовката на предварително разбирателство между участвуващитѣ въ организацията националности относно бъдащитѣ взаимоотношения, етнографски предѣли, малцинства и пр. Макаръ че, емиграцията не е оправомощна да предрешава тѣзи въпроси по които последната дума безспорно принадлежи на самитѣ народи, дългъ е на политическитѣ дейци въ изгнание, не само да промишляватъ, а и да действуватъ въ тази насока и допринасятъ по този пѣтъ за приютяване на тѣхнитѣ отечества въ една обединена Европа.

Утрешната съдба на европейскитѣ народи—и особено на по-малкитѣ отъ тѣхъ—ще бѣде несъмнено толкова по-обезпечена, колкото по-тѣсно сплотени биха били тѣ помежду си, и колкото по-активно участвуватъ тѣхнитѣ преставители въ съответни международни инициативи и организации. Всички усилия на политическата емиграция да подготви още отъ сега международно разбирателство и сътрудничество въ една бъдаща обединена Европа, ще получи утре безъ съмнение удобрението и на самитѣ народи, поробени днесъ.

Днешната политика на Западния свѣтъ, насочена къмъ разбирателство и сътрудничество съ Съветския Съюзъ и останалитѣ комунистически страни, е снела за сега отъ дневния редъ освобождението на нашитѣ народи и усложнява борбата противъ комунизма. Този политически курсъ се отразява неизбежно върху живота на емиграцията и затруднява нейнитѣ политически прояви.

Предвидъ на всичко това, организирането на политическата емиграция върху нова, по-широка база, именно подъ знака на борбата за обединена Европа, става още по-необходимо и неотложно. Този е днесъ прѣкиятъ пѣтъ, емиграцията да се превърне въ значимъ факторъ на общественото мнение въ Свободния свѣтъ и допринесе за едно честито бъдаще на угнетенитѣ днесъ наши народи. Нова обединена Европа трѣбва да бѣде изградена само върху базата на свободата!

Д-ръ Бранимиръ Йеличъ, председателъ. Либертинъ Хаджиевъ, редакторъ.

Europaische Exil Union, Nassauische Str. 11/12, Postfach 160, Berlin 31.

БЪЛГАРИЯ. Д-ръ Христо Огняновъ, 496 стр. съ илюстрации, печатана на нѣмски езикъ въ Нюрнбергъ, като томъ XXII отъ библиотеката "Култура на нациитѣ", 1967 г.

Ето една книга, която ще спечели нови приятели на България и която запалва до сега болезнено чувствуваша се празнина въ западно-европейската справочна литература, кадето нашата страна бѣ представена много оскадно и едностранчиво.

Авторътъ посрѣдствува съ познание и умѣние една вѣща ориентация въ всички области на българската историческа и съвременна действителностъ, както и Д-ръ Георги Шишковъ изтъква въ предговора на книгата. Читателътъ, чуждедецъ или българинъ, ще остане безъ съмнение приятно изненаданъ отъ извънредно голѣмия брой на данни, отнасящи се до историческото, културно и стопанско развитие на България. Като специална заслуга на автора трѣбва да бѣде изтъкнато голѣмото му умѣние да даде на единъ изисканъ езикъ, ясно и кратко, сведения по много български жизнени въпроси. Всички, които милѣтъ за България и нейната съдба, ще намѣрятъ тукъ цѣло съкровище отъ данни и аргументи въ подкрепа на българската кауза.

Главитѣ за българската литература, стара и нова, изтъкватъ Д-ръ Огнянова като призванъ авторъ въ тази областъ. Самъ поетъ и признатъ познавачъ на българската литература, той е съумѣлъ много живо да предаде същественото и характерното за творбитѣ на българскитѣ поети и писатели. Обемътъ на книгата, говори вече самъ за себе си за голѣмия трудъ положенъ отъ автора да бѣде, въпрѣки споменатата вече краткостъ на третиранитѣ въпроси, изчерпателенъ. Много шестлив е сѣщо изборътъ на илюстрациитѣ—36 снимки въ форматъ на цѣла страница.

Сигурни сме, че книгата БЪЛГАРИЯ отъ Д-ръ Христо Огняновъ, единъ отъ основателитѣ и председателъ на Българското Академическо Д-во "Д-ръ Петъръ Беронъ", ще има голѣмъ успѣхъ и сме сѣщо увѣрени, че тя не само ще зарадва старитѣ и изпитани приятели на България, но ще спечели и много нови.

Д-ръ Христо Поповъ.

МЛАДА БЪЛГАРИЯ. Органъ на Българската Национална Младежъ. Брой 4, ноемврий 1967 година, 28 стр. печатно на български езикъ, Мюнхенъ. Редактира комитетъ.

Този брой на нашия събратъ въ борбата излиза вече въ новъ спретнатъ видъ и съ сѣщото бойко антикомунистическо съдържание. Първата статия на Стефанъ Йовевъ, единъ отъ най-виднитѣ съвременни идеолози-антикомунисти, разкрива замислитѣ на болшевицитѣ съ въвеждането на новиятъ правописъ за русификацията на българския езикъ. Въ "Туризма въ България" се описватъ безплоднитѣ напѣни на комуниститѣ да привлекат на всѣка цѣна наивни западнци, та да имъ пообератъ доларитѣ. Отъ стиховетѣ на комуниста Радой Ралинъ ясно се виждатъ пукнатинитѣ въ прословутата комунистическа монолитностъ.

ЕПАРХИИСКИ ЗОВЪ. Духовно печатно списание подъ редакциятъ на Стоянъ С. Николовъ, Торонто. Печатно на английски и български езикъ, 18 стр. брой 1, год. I, ноемврий 1967.

Православно списание, предназначено за българската емиграция въ свободния свѣтъ, безъ политически и полемиченъ характеръ. Дава религиозни статии, сведения отъ живот на емиграцията, а сѣщо така описания на красива България, която, за жалостъ, малцина могатъ да видятъ за сега.

БАЛКАНИЯ. Редакторъ Проф. Христо Анастасовъ, брой 4, год. I, октомврий 1967.

И въ този брой сѣ застапени проблемитѣ на балканскитѣ народи и главно тѣзи свързани съ българщината въ Македония.

ЕВРОПЕЙСКИ ЕМИГРАНТСКИ СЪЮЗЪ. Списание на сщия съюз съ седалище западен Берлин. Издател Д-ръ Бранимир Йеличъ, редакторъ Либертинъ Хаджиевъ. Год. II, брой 11 и 12, месечно на циклостил на нѣмски езикъ, декемврий 1967.

Бойко антикомунистическо списание съ подчертанъ националенъ характеръ, ратуващо за смѣкване на комунистическата тирания и обединението на всички държави въ Европа, отъ Атлантика до Уралъ. Отъ сведенията въ списанието се вижда добрата организационна структура, която иматъ особено въ странитѣ задъ Желѣзната Завеса. На комунистическитѣ провокации, нападения, отвлечения и политически убийства, тѣ отплащатъ съ сщитѣ мѣрки, макаръ, че централата на Б.Е.С. се намира въ острова на свободата, Берлинъ. Нека тѣхната смѣлость, себеотрицание и саможертва служи за примѣръ на всички емигранти по свѣта.

ЛХЧЪ. Списание на българскитѣ писатели и културни дейци въ изгнание. Брой 16, ноемврий 1967, Лосъ Анджелесъ. Редакторъ: Дора Гъбенска.

Този брой е посвѣтенъ главно на комунистическитѣ опити въ този континентъ да привлечатъ младежта чрезъ своитѣ подмолни и конспиративни тактики. Отлично е анализирано положението на писателитѣ и културнитѣ дейци въ поробенитѣ страни. Дадени сж затрогващи стихове на писатели въ изгнание.

БЪЛГАРИЯ. Редакторъ Д. Етимовъ. Брой 6, септемврий 1967, 16 стр. на български и английски езикъ, офсетъ Чикаго.

Спретната книжка съ антикомунистическо съдържание. Разглежда грѣшкитѣ на западнитѣ сили въ политиката имъ съ Съветския Съюзъ, български национални проблеми и културни прояви на емиграцията.

КОЛЕДНИ ПРИКАЗКИ. Стефанъ Шишковъ, 25 стр. печатно на английски езикъ, декемврий 1967 година, Ню Йоркъ.

Единъ отъ най-даровититѣ български поети въ изгнание, който сътвори бисера въ нашата емигрантска литература "Вазовитѣ пѣсни", този пътъ, ни въ клинъ ни въ ржавъ е пусналъ отъ печатъ една сладка коледна приказчица на английски езикъ изпѣстрена съ стихчета! Въмѣсто да хаби дарения му отъ Бога талантъ съ коледни приказчици, ние бихме желали да видимъ още стихотворения отъ рода на "Вазовитѣ". А още повече бихме желали да видимъ издадени неговитѣ спомени отъ славния му роденъ Свищовъ следъ 9 септемврий 1944 година, когато легинеритѣ отъ този градъ се бореха на животъ и смъртъ срещу комуната и масовитѣ кланета върху национално мислещата свищовска младежъ, свидетелъ на които е самъ автора. Емиграцията има нужда отъ Захари Стояновци, а не отъ сладки стихчета!

ОСВЕДОМИТЕЛЕНЪ БЮЛЕТИНЪ НА КАНЦЕЛАРИЯТА НА Н.В. ЦАРЯ. Год. VI, брой 67 отъ декемврий 1967 година, печатно на български езикъ, Мадридъ.

Дава сведения за Шестесетъ годишниятъ Юбилей на Н.В. Царицата Майка, станалъ въ Есторилъ на 13 ноемврий 1967 година. Актъ за раждането на четвъртия Синъ на Тѣхни Величества князь Константинъ Асенъ на 5 XII 1967. Новини отъ България презъ призмата на антикомунистическата борба.

СТОГОДИШНИНАТА НА КАНАДА. Книжка издадена отъ Българската Етническа Група въ Канада, 32 стр. на английски езикъ, печатно съ илюстрации, октомврий 1967 г.

Разнообразни статии посвѣтени на българската и канадска история, географи и културни постижения. Подчертанъ патристически характеръ, който предизвиква вой въ комунистическата преса, вестницитѣ "Ново Време" и "Народна Воля"

Съ голѣма болка на сърцата съобщаваме на всички българи-емигранти, пръснати по различни краища на свѣта, за смъртта на незабравимия нашъ приятель и благодетель

ОТЕЦЪ ИОСИФЪ ГАГОВЪ

Роденъ на 9 IV 1915 година въ село Генералъ Николаево, пловдивско, починалъ на 14 IX 1967 година въ Римъ.

Като младежъ той постъпва въ католическата семинария въ Бужкдере при Цариградъ, по-късно отива съ Сполето а отъ тамъ въ Асизи, гдето према свещеннически санъ. Въ Римъ завършва Археологическия Институтъ, който завършва съ докторатъ. По-късно самъ той става професоръ по археология и написва много трудове, печатани въ годишници и списания по цѣлия свѣтъ. Презъ 1950 година бѣ публикувана книгата му "Рома Сакра" едно голѣмо отличие, преведена на десетина чужди езици. Отецъ Гаговъ бѣше членъ на различни академии, преподавателъ въ религиозни институти и вече 20 години икономъ на манастира, въ който и завърши свойтѣ земни дни, центъръ на научна и религиозна работа.

Колкото и да бѣше известненъ между католическитѣ духовни среди, толкова по-известенъ бѣше между българската емиграция не само въ Италия, но и въ много други страни.

Манастирътъ, въ който то бѣ икономъ, стана истинско "свърталище" на новитѣ български "хъшове", жертви на кървавия комунизъмъ. Тамъ стотици българи намѣриха убежище и скромна материална помощъ. Въ малката барака построена лично отъ отца, се създаде "Българскиятъ помощенъ Комитетъ" организацията "Българска Национална Емиграция", списанието "Емигрантски вести", както и за първи пътъ радио предаване на български езикъ по Радио Ватикана. Отецътъ не забрави никого отъ нуждаещитѣ се емигранти: тропайки отъ врата на врата, отъ Институтъ на Институтъ, той събираше помощи за подпомагане на емигрантитѣ, винаги намираше време да поспешне всѣки новъ емигрантъ, да го изслуша, да даде съветъ и освенъ това постоянно да обикаля емигрантскитѣ лагери,

Ние, които бѣхме около него, не можехме да разбереме откъде идваше тази незчерпаема енергия на отца. Кога спеше иколко, никои не знаеше. Прозорцитѣ на манастирската му стая светѣха до късно следъ полунощъ. Рискувайки свободата и живота на домашнитѣ си въ България, той не спря да работи за една национално свободна България. Тази му прекалена и нервна работа, било като икономъ на манастиря, преподавателъ или оправяйки нашитѣ емигрантски мизерии, съ сигурностъ скъси живота му. Неговата мечта да види родината си България отново свободна и щастлива, не се реализира. Но примерътъ, който той остави чрезъ дѣлата си, ще остави дълбоки следи въ душитѣ и съвеститѣ на разпръстнатитѣ изъ свѣта българи емигранти.

Всички ние, български емигранти, които сме минали презъ Италия, па и отъ други страни, винаги ще си спомняме за неговото състрадание и голѣма обичъ къмъ България, която той напусна като младо момче, ни никога не я забрави!

Азъ смѣтамъ, че ние, които навремето бѣхме подпомогнати отъ него, пъкъ и всички други, които го познаваха, трѣбва да изпълнимъ единъ мораленъ дългъ спрѣмо този така великъ и скроменъ българинъ, като се потрудимъ и организираме поставянето на една плоча-памятникъ, точно на мѣстото, въ скромната емигрантска барака въ неговиятъ манастиръ. Нека тази споменна плоча да бѣде единъ скроменъ приносъ къмъ неговата паметъ отъ българскитѣ емигранти отъ цѣлия свѣтъ.

Днесъ това не предствалява почти никакви материални трудности за повечето отъ насъ. Ние не сме вече бедни мизерствуващи емигранти, които той така сърдечно едно време подпомагаша. Почти всички работимъ и можемъ да отдѣлимъ по нѣщо за тази целъ. Всички, които отъ сърдце желаятъ да изпратятъ помощта си, колкото и скромна да е тя, да прашатъ чековетѣ на адресъ на другъ единъ отличенъ българинъ, католишкиятъ отецъ Венко Плачковъ. Padre Venco Plackov, 06082 Assisi-Santuario, Italy.
Съ това отчасти може да се отблагодаримъ за всичко, което покойниятъ направи и продължаваше да прави за нуждаещитѣ се българи.

Богъ да прости добриятъ и великъ българинъ отецъ Иосифъ Гаговъ.

Емилъ Тумпаровъ.

Съ тежка скръбъ посрещаме трагичната вестъ отъ Ерисбърнъ, Австралия че още преди две години при нещастни обстоятелства загина нашиятъ отличенъ другаръ въ борбата

БОГОМИЛЪ СТ. ЦВѢТКОВЪ
/Шалапина/

Неговата загуба лишава Българската политическа емиграция отъ единъ отъ най-пламеннитѣ и представители, така нужди и въвъ борбата за свобода отъ комунистическото робство.
Богомилъ бѣше човѣкъ съ голѣмо обществено съзнание, притежаващъ брилянтенъ умъ и широко сърдце. Завършилъ блѣстяше Математическиятъ факултетъ въ София, а по късно Минната Академия въ Леобенъ, Австрия. Още веднага следъ 9 септемврий 1944 година той отпочна борбата срѣщу комуниститѣ и едифронтовцитѣ за народна свобода и човѣшки права.
Богъ да прости Шалапина!

Паднаха още двама борци за свободата въ далечна Австралия:

Инж. БЛАГОЙ ГЕОРГИЕВЪ

починалъ презъ августъ 1966 година въ Сидней, Австралия и

АТАНАСЪ СЛАСОВЪ

починалъ презъ октомврий 1967 също въ Сидней, Австралия.

Богъ да прости тѣзи български патриоти.

О Р Г А Н И З А Ц И О Н Е Н Ъ Ж И В О Т Ъ .

ЦЕНТРАЛЕНЪ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ .

ЮБИЛЕЙНИЯТЪ ДЕСЕТИ КОНГРЕСЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ ще се състои въ Ню Йоркъ на 2 и 3 мартъ 1968 година, по случай ДВАДЕСЕТЪ ГОДИШНИНАТА ОТЪ ОСНОВАВАНЕТО на нашата ОРГАНИЗАЦИЯ.

Юбилейниятъ Конгресъ ще се проведе по най-тържественъ начинъ, за което сѫ назначени вече комисии за подготовката му. Ще присъствуватъ надъ 100 души гости - американци и членове на братски намъ етнически организации. Очакватъ се делегати и гости отъ всички страни на свѣта, гдето има български емигранти.

Заседанията на Конгреса ще бѣдатъ на 2 и 3 мартъ, а тържественниятъ банкетъ на 3 мартъ вечерта. Взето е решение да бѣдатъ декорирани съ почетната значка на Организацията всички членове, които иматъ 20 или 10 годишно членство, както и приятели на българската кауза и борци противъ комунизма.

Завсички сведения относно Юбилейниятъ Конгресъ, както и за изпращане поздравителни телеграми и писма, всичко да се изпраща до:

Bulgarian National Front, Inc. P.O. B. 1204 Grand Central Station, New York 10017.
НЮ ЙОРКЪ. Въ защита на нашитѣ бойци въ Виетнамъ. U.S.A.

На 21 и 22 октомврий 1967 година АМЕРИКАНСКИЯТЪ ОБЩОГРАЖДАНСКИ ПАТРИОТИЧЕНЪ КОМИТЕТЪ, подъ председателството на ветерана генералъ Реймондъ Гимлеръ въ който комитетъ участвува и нашиятъ председателъ Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ, устрои двудневна непрекъстата демонстрация въ подкрепа на бойцитѣ въ Виетнамъ въ Батери паркъ въ Ню Йоркъ. Въ продължение на 24 часа презъ парка минаха надъ 500,000 антикомунисти. Говориха нѣколко стотинъ оратори. На 22 XI въ 2 часа следъ пладне взе участие въ демонстрацията Антиболшевишкиятъ Блокъ та Народитѣ начело съ своя си председателъ Д-ръ Иванъ Дочевъ, който говори отъ трибуната предъ 20,000 души. Пламенната му речъ бѣ често бурно акламирана отъ присъстващитѣ.

Събрание на свободата. Протестъ противъ комунизма.

На 5 ноемврий 1967 година въ Ню Йоркъ, нашата Организация, заедно съ сродни намъ етнически и американски организации устройха въ най-големиятъ салонъ въ Ню Йоркъ-Общинскиятъ Салонъ-грамадно Събрание на Свободата, по случай 50 годишнината отъ комунистическиятъ превратъ въ Русия. На украсената съ знамената на поробенитѣ народи сцена говориха Народниятъ Преставителъ отъ Ню Йоркъ г. г. Хамилтонъ Фишъ, Адмиралъ Джозефъ Кларкъ, бившиятъ министъръ председателъ на Украйна Проф. Ярославъ Стецко, нашиятъ председателъ Д-ръ Иванъ Дочевъ и др.

Американската Младежка Християнска Организация и Б.Н.Ф.

На 25 ноемврий 1967 година се състоя въ Ню Джърси историческо важно събрание на И.М.К.А. подъ председателството на Инж. Тедъ Дженингсъ въ което събрание се взе рашение да се поканятъ и включатъ и разнитѣ емигрантски организации въ общата дейность, която да бѣде изключително антикомунистическа и национална. Отъ страна на Б.Н.Ф. бѣха избрани г. г. Никола Стояновъ и Здравко Христовъ, а въ почетниятъ комитетъ нашиятъ председателъ Д-ръ Иванъ Дочевъ. Съ участието на Б.Н.Ф. тази масова американска организация за въ бъдаще ще взима най-активно участие въ патриотичната дейность на американската младежъ.

СВЪТОВЕНЪ КОНГРЕСЪ НА СВОБОДНИТЪ УКРАИНЦИ ВЪ НЮ ЙОРКЪ И Б.Н.Ф.

Отъ 9 до 12 ноемврий 1967 година въ Ню Йоркъ се състоя за пръвъ пътъ Свѣтовнъ Конгресъ на Свободнитѣ Украинци. Бѣха дошли хиляди и хиляди делегати отъ цѣлиятъ свѣтъ - Европа, Австралия, Канада и цѣла Америка. На 11 XI въ Медисънъ Скверъ Гардънъ се състоя грамадно публично събрание съ надъ 20,000 души присѣтствуващи. Между другитѣ почетни гости на главната маса бѣше и нашиятъ председателъ Д-ръ Иванъ Дочевъ. Следъ събрането се състоя публична манифестация, като предъ Свѣтското Консулство бѣ изгорено демонстративно комунистическото имъ знаме. Станаха сблъсквания съ полицията, но манифестацията продължи до край.

На 12 XI въ най-голѣмиятъ хотелъ въ Ню Йоркъ Хилтонъ, се състоя грандиозенъ банкетъ на който присѣтствуваха надъ 2,000 души. Главенъ говорителъ бѣ бившиятъ Министъръ Председателъ на Канада г. Джонъ Дифенбекъръ. Единственъ отъ чуждитѣ националности представителъ бѣ нашиятъ председателъ Д-ръ Иванъ Дочевъ на главната маса, отъ където каза своето поздравление.

Организационни събрания.

Клоно на Б.Н.Ф. въ Ню Йоркъ възприе една програма за зимниятъ сезонъ, съгласно която всѣки месецъ се състоятъ свѣщи между членоветѣ и приятелитѣ на Организацията за размѣна на мисли върху политическото положение, емигрантскитѣ проблеми и нашата организационна дейность. На 14 X, 11 XI и 9 XII въ клубното помещение се састояха тѣзи тремесечни срѣщи при най приятелска атмосфера. Разгледаха се сжшо и въпроситѣ свързани съ "есетиятъ Юбилеенъ Конгресъ, който ще се сестои на 2 и 3 мартъ 1968 година въ Ню Йоркъ.

Българо Хърватска дружба.

На 2 декемврий 1967 година въ Ню Йоркъ се състоя тържествениятъ 20 годишенъ юбилей отъ основаването на Националната Хърватска Организация. Като почетенъ гостъ на това тържество бѣ поканенъ нашиятъ председателъ Д-ръ Иванъ Дочевъ, който начело на една делегация присѣтствува на тържествениятъ банкетъ. Въ своятъ си речъ Д-ръ Дочевъ подчерта вѣковната дружба между българския и хърватски народъ и днешната обща борба противъ поробителитѣ на родинитѣ ни.

МОНТРЕАЛЪ. Срѣща между членове отъ Канада и Съединенитѣ Шати.

По случа международната Конференция на А.Б.Н. въ Монреалъ на 7 и 8 октомврий 1967 година, Председателя на Б.Н.Ф. посети този градъ, където се състоя срѣща между членоветѣ на клоноветѣ отъ Монреалъ, Торонто и Хамилтонъ. Присѣтствуваха г. г. М. Рангеловъ, Т. Тодоровъ, Д-ръ Ангелъ Тодоровъ и др. Председателя на нашитѣ клоно въ Монреалъ г. Т. Тодоровъ даде банкетъ на присѣтствуващитѣ, който мина при най-другарска атмосфера.

ЧИКАГО. 25 годишнината отъ Украинската Възстанническа Армия и Б.Н.Ф.

На 25 октомврий 1967 година се състоя въ Чикаго 25 годишнината отъ основаването на Украинската Възстанническа Армия. На тържествениятъ банкетъ като представителъ на българитѣ каза подходяще слово председателя на клоната ни Д-ръ Георги Паприковъ.

11 годишнина отъ Унгарската революция и Б.Н.Ф.

На 29 октомврий 1967 година въ Чикаго се състоя тържествено събрание по случай 11 година отъ трагичната иславна Унгарска революция. На тържественото събрание българитѣ бѣха представени отъ една делегация начело съ председателя на клонъ Чикаго Д-ръ Георги Паприковъ.

ПЕЧАЛНИ НОВИНИ ОТЪ ПОРОВЕНА БЪЛГАРИЯ.

НАВОДНЕНИЕ ВЪ ЗГОРИГРАДЪ.

На 29 април миналата година поради дефект в постройката на язовира при Згориград, врачанско, подпорната стена се е срутила. Залъти са били надъ осем села, като били удавени надъ 250 души, много добитък, материалнитъ щети се изчисляват на милиони. Нещастieto щѣло да бѣде още по-голъмо, ако би било станало само три дни по-късно, когато населението на околията щѣло насилтвено да празнува комунистическия празникъ 1 май на същото мѣсто, гдето е станалъ пробива. Жертвитъ тогава биха били хиляди. Комунистическата преса въ България премълчава тази народна катастрофа.

АБОРТИТЪ ВЪ БЪЛГАРИЯ.

Съ комунистически законъ абортитъ въ България се разрешаватъ и са бесплатни за българскитъ поданици. За чужденцитъ струватъ 15 долара. Днешна България се слави вече по Европа, като най-добрата абортаджииска страна!

АРЕСТУВАНИ КУРОРТИСТИ.

Презъ лѣтото на 1967 година въ България са били пристигнали хиляди туристи отъ Западна, Средна и Источна Германия съ единичката целъ или да могатъ да се видятъ роднини и познати или да могатъ да избѣгатъ въ Турция или Югославия. Комуниститъ въ България извънредно зорко следятъ, особено германцитъ, отдѣлятъ ги въ разни хотели, пречатъ имъ да се срещатъ помежду си и пр. До края на годината въ България били арестувани 850 туристи, много отъ които депортирани въ съответнитъ имъ държави. Една германска лѣкарка отъ Источна Германия и единъ чехъ са се самоубили, само да не бѣдатъ върнати!

СМѢНА НА ПАРИТЪ ВЪ БЪЛГАРИЯ.

Вече е публична тайна въ България, че въ най-скоро време българскитъ левъ ще бѣде девалкиранъ и паритъ смѣнени. Това става поради катастрофалната икономика въ страната. Никой вече въ България нѣма довѣрие въ правителствени-тѣ банки и кредитни учреждения и всѣки се мъчи да си набави по малко чужда валута, дори и югославски динари.

КОМУНИСТИЧЕСКА ПРОПАГАНДА ПРОТИВЪ ТУРЦИЯ.

Напоследъкъ въ българската комунистическа преса се появиха на нѣколко пѣти съобщения, че турското правителство репатриирало български емигранти, които бѣгали презъ границата или като туристи. Отъ достовѣрна страна отъ Турция ни съобщаватъ, че тѣзи пропагандни комунистически трикове, нѣматъ нищо общо съ истината и че Турското правителство респектира всѣки политически емигрантъ отъ всички комунистически страни, особено отъ България.

ОТРОВЕНИ СЪ ГЪБИ.

Презъ лѣтото въ България се били отровили съ гъби 375 души. Прави впечатление, че повечето отъ случаитъ са се отровили съ гъби, не които са брали въ гората, а които са купували отъ комунистическитъ производствени магазини.

ИВАНЪ АСЕНЪ ГЕОРГИЕВЪ НЕ Е УБИТЪ.

Комуниста-шпионинъ Иванъ Асенъ Георгиевъ, който се е билъ "продавъ на западнитъ капиталисти за долари" и който следъ единъ многошуменъ процесъ ужъ бѣ разстрелянъ съ София, сега се узнава, че "гения по международната политика" си е живъ и здравъ, яде си гси пие въ една хубава вила къмъ Панчерево, и дава акълъ на своитъ екзекутори. Междувпрочемъ, постоянниятъ му екскортъ се състои само отъ блатушки и вилата му се заключва съ три катинара, все най-чисто руско производство.

ХУМОРА ВЪ БОРБА ПРОТИВЪ КОМУНИЗЪМА.

АПЕТИТА

НА ДВОЙНИЯТЪ НИ ОСВОБОДИТЕЛЪ.

НЕРАЗБОРИЯ.

Двама стари приятели се срещатъ въ Бълене.
"Еря, ти пъкъ какъво правишъ тука? Нали ужъ бѣше партиецъ?"

"Остави се холамъ, петъ години ме ослдиха само заради думичката кое!"

"Абе какъ е възможно такава неразбория, разкажи какво се е случило"

"Нали знаешъ, азъ бѣхъ расилень въ министерството и си бѣхъ добре. Единъ денъ ме вика началството и сочейки стената на която висѣха портретитѣ на Крушчевъ и Живковъ, ми каза: "Махни отъ стената това говедо!". Азъ само го запитахъ, кое? и ето че получихъ петъ години Бълене.

ДРУГАРСКО ДОВѢРИЕ.

На софийската гара се срещатъ двама висши партийни функционери. Единътъ пита:
"Накъде пътувашъ, другарю?". "За Варна", отговаря втория. Първиятъ мисли: "Казва че пътува за Варна, та да помисля, което е логично, че пътува за Пловдивъ. Значи, той наистина пътува за Варна, лажеца му проклети!".

БЪЛГАРСКА КОМУНИСТИЧЕСКА ХИРУРГИЯ.

Въ една Софийска болница при операция на коремната кухина били зашили по невнимание въ корема на трамвайниятъ работникъ Будаловъ болничния будилникъ, навить да звѣни въ петъ часа сутринъта два месеца наредъ.

Скандалътъ почналь съ уволнението на санитарката отъ операционната зала, която обвинили, че е откраднала будилника. Сетне болниятъ другаря Будаловъ се оплакаль, че чуваль въ корема си крайно неприятни звукове.

Върнали санитарката на работа, но се побояли да извадятъ будилника отъ корема на Будаловъ, понеже новата операция застрашавала живота му. Една седмица по-късно пациента другаря Будаловъ билъ изписанъ отъ болницата като здравъ и не следъ дълго време той завель дѣло срещу докторитѣ. Пострадалиятъ се тахель, че будилникътъ не звѣняль на време. "Нека си седи въ корема ми. Нѣмамъ нищо противъ. Ама да не звѣни въ петъ часа сутринъта, когато азъ трѣбва да отивамъ на работа чакъ въ осемъ. Не мога да се наспя".

Инцидентътъ се приключи мирно. Ощѣ преди да се стигне до съдебно заседание, тажителятъ оттегли жалбата си. Пружината на будилника се била отвила и другаря Будаловъ въ душевната си простота смѣтна, че нѣма вече основание да подържа иска си.

State of New York - Department of State
Certificate of Trade-Mark Registration

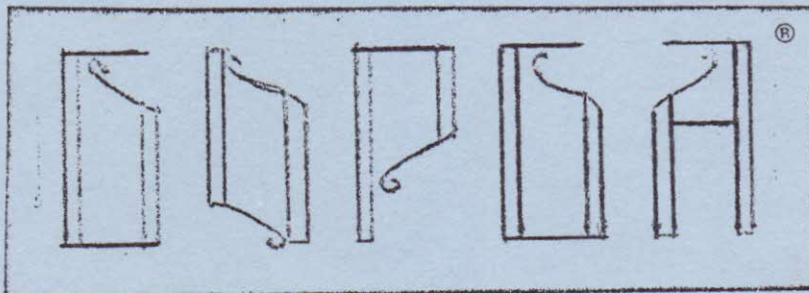

I, JOHN P. LOMENZO, SECRETARY OF STATE OF THE STATE OF NEW YORK, do hereby CERTIFY that in accordance with the application filed in this office on the 16th day of November, 1967, the TRADEMARK described below has been duly registered in this Department pursuant to Article 24 of the General Business Law, in behalf of Bulgarian National Front, Inc. (a N.Y. corp.)
Name
P. O. Box 1204, Grand Central Station, New York, New York
Address

Description of Trademark and Description of Goods on Which the Trademark is Used:

"BORBA"

Used in connection with: Magazine publications

Class of Merchandise: No. 38 File No. R-11031

Date of Registration: November 20, 1967 Registration Expires: November 20, 1977

Date First Used In UNITED STATES: - - - -

Date First Used In NEW YORK STATE: March 1956

WITNESS my hand and the seal of the Department of State at the City of Albany, this 20th day of November 1967

John P. Lomenzo
Secretary of State.

ДЪРЖАВНА РЕГИСТРАЦИЯ НА СПИСАНИЕТО "БОРБА".

На 20 ноември 1967 година Държавният Секретар на Щата Ню Йорк въ Съединените Шати, по наша молба, регистрира въ държавните архиви нашето съюзно списание БОРБА. Българският Национален Фронт, Инк. е единствената организация, която може да издава БОРБА и разполага съ неговото стопанисване. Въ уверение на тази регистрация бѣ издадено горното удостоверение.